

Programm,

womit

zu der auf Dienstag, den 14. April 1835 angesetzten
öffentlichen Prüfung der Zöglinge

des

städtischen Gymnasiums zu Danzig

ergebenst einladet

Dr. Friedr. Wilh. Engelhardt,
Director.

Inhalt:

1. Schedae Criticae, vom *Professor Pflugk.*
  2. Schulnachrichten, vom *Director.*
-

Danzig, 1835.

Gedruckt in der Wedelschen Hofbuchdruckerei.

F O R T A N T

an die ...
Städte ...

Städtische Commission ...

[Faint, illegible text, possibly bleed-through or ghosting]

SCHEDAE CRITICAE.

SCRIPSIT

DR. JULIUS PFLUGK,
GYMNASII GEDANENSIS PROFESSOR.

GEDANI,
APUD FR. SAM. GERHARDUM.
MDCCCXXXV.

THE BARRACKS

THE BARRACKS

Χαλεπὸν οὕτω τι ποιῆσαι, ὥστε μὴδὲν ἀμαρτεῖν· χαλεπὸν δὲ καὶ
ἀναμαρτήτως τι ποιήσαντα μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν.

Xenophon Mem. II. 8, 5.

Emendationis duplex genus antiquis scriptoribus adhiberi solet: unum testium, id est librorum manuscriptorum auctoritate subnixum, alterum in coniectura positum. Utroque, si recte utare, egregie iuves veterum scriptorum integritatem; utrumque autem, si non sis vacuus a cupiditate aut superstitione, aequè perniciosum est. De quo secus video statuere plerosque: qui tutius librorum testimoniis stari existimant, maluntque vel in vitiosis acquiescere, vel suspecta quoquo modo tueri, quam ullum coniecturis locum concedere. Neque ego sane negarim, eam fuisse quorundam superioribus saeculis temeritatem et licentiam, quae iustam omnibus de hoc genere toto dubitationem movere posset. Sed tamen hominum illud potius quam artis vitium erat: quae tantum abest ut iure dicatur sprete testium auctoritate ad opinionum commenta confugere, ut sola, unde debebant omnes, repetere fidem veritatis videatur. Nisi forte de verbis sententiisque antiquorum scriptorum plus credendum librariis putamus, quam iis ipsis, quorum libros tractamus. Quod autem opinantur plerique, nihil magnopere esse peccatum a librariis nisi scribendi errore, id si esset verum, praeclaram ego censerem esse conditionem veterum scriptorum: sed habeo ego exploratum diuturna observatione, plus sibi id genus hominum in illos iuris sumpsisse, quam aut credibile sit cuiquam nisi experto, aut ulli hodie criticorum concedatur. Quae quum ita sint, nondum ego potui inducere animum, ut quidquid e scripto proferretur, defendendum putarem; quae autem ratio sententiae, usus verborum, consuetudo scriptoris, ipsa denique fluctuatio scripturae (ex his enim rebus nascitur coniectura) suaderent, ea contemnerem. Ac peropportune accidit, ut huius mihi speciminis edendi copia fieret, quo meum aliorum vel assensione confirmarem iudicium vel dissensione,

iusta quidem et idoneis rationibus munita, relinquerem. Dioni autem Chrystomo hanc destinavi curam, non praecipuo quodam huius scriptoris studio aut admiratione virtutum eius: (etsi legi eius orationes satis diligenter, neque eum ulli eorum, qui tum habiti sunt eloquentes, secundum fuisse existimo) sed quod ita et valetudinis meae ratio ferebat et temporis angustiae cogebant. Neque enim vacabat, quae maxime vellem, ita expolire, ut describenda operis tradi possent: quas autem in Dionis orationibus feceram emendationes maximam partem ante triennium perscriptas habebam. Earum nunc partem edidi eam, quae pertinebat ad orationem septimam, reliqua tum daturus, si his me fecisse operae pretium periti iudicabunt.

Eius igitur quam dixi orationis initium, T. I. p. 219. R. rectius scribi poterat hoc modo: *Τὸ δὲ μὴν αὐτὸς ἰδὼν, οὐ παρ' ἑτέρων ἀκούσας διηγέσμαι. Ἴσως γὰρ οὐ μόνον πρεσβυτικὸν πολυλογία καὶ τὸ μηδένα διαθεῖσθαι ἑαδίως τῶν ἐμπιπτόντων λόγων, πρὸς δὲ τῷ πρεσβυτικῷ τυχὸν ἂν εἴη καὶ ἀληθικόν.* Non fugerat hoc Casaubonum: sprexit tamen Reiskius, scriptumque sibi videri a Dione τὸ δὲ νῦν quum dixisset, addidit suspicionem, intercidisse quaedam ab initio. Quae res potest esse documento, quam graves plerumque errores quamvis levem offensionculam consequantur. Recte vero Casaubonus *τόδε μὴν*, subito orationis ingressu: ita enim solent isti, speciem captantes simplicitatis, a qua degeneraverant. Nec minus certa est altera correctio, vulgatum enim erat *πρεσβυτέρω*, non modo ob sententiae rationem, quae paucos tangit, sed eo argumento, quod, vere dicam, oculis auribusque usurpari possit. Similis formae exempla attulit Wyttenbachius ad Plutarchi Moralia p. 115, B. eademque ad Platonis Phaedonem p. 275. Lips. Addere licet et hoc, quod saepe observatum est a viris doctis, corruptelae vel praecipue obnoxiam fuisse terminationem comparativorum. Ut apud Dionem Or. IX. p. 293. *ὁ γοῦν Ἡρακλῆς διὰ τὸ βραδύτατος εἶναι πολλῶν καὶ μὴ δύνασθαι κατὰ πόδας αἰρεῖν τοὺς στρατηγούς, διὰ τοῦτο ἐφόρει τόξα*: ubi illud quidem promptum est corrigere *βραδύτερος*: sed cave fallant te splendido nomine isti, quos dicit *στατηγούς*: quibus si fraudulentam speciem detraxeris, habebis eos ipsos, quibuscum perpetuas Hercules inimicitias exercuit, *κακούργους*. Orat. XVII. p. 469. med. *τὸ γὰρ ἰσχυρὸν τῆς Ἀρκαδίας καὶ μέγιστον τοῦτ' ἦν. Scrib. ἰσχυρότατον.* Or. XXXVIII. p. 151. seq. *ἐν δὲ ταῖς πόλεσι γενομένη αὕτη ἢ ἀδελφότης οὐχὶ καὶ μείζον ἀγαθὸν ἔσται καὶ καλὸν καὶ πλουσιώτερον;* Corrige *κάλλιον*. Plutarchus de Is. et Osir. 19. *εἶτα διερωτῆσαι, τί κάλλιστον ἡγεῖται: τοῦ δὲ Φήσαντος τῶ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ τιμωρεῖν κακῶς παθοῦσιν, δεύτερον ἐρέσθαι, τί χρησιμώτερον αἰεταὶ ζῶον*

εις μάχην ἐξιοῦσι. A Plutarcho scriptum fuit *χρησιμώτατον*. Nicostratus apud Stobaeum in Floril. vol. III. p. 78. ed. Lips. ἕμως δὲ οὐδὲν τούτων λυσιτελέστερον, ὡς λόγῳ διδάσκειν περὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς μαιχείας. Dubito, utrum antiquum fuisse dicam ἕμως δὲ οὐδὲν οὕτω λυσιτελέστατον, ὡς etc. an οὕτω λυσιτελές. Nam οὕτω raro quidem, sed tamen iungitur nonnunquam superlativis, v. Lobeck. ad Phryn. p. 424. et similiter tam a Latinis scriptoribus usurpatum docet Oudendorpius ad Caes. de Bell. Gall. I. 43. Altera autem si vera est emendatio, contrarium in Nicomachi verbis inhaeserat vitium illi, quo depravati sunt versiculi Euripidis in Archelai fr. 19.

Μισῶ γὰρ ὄντως ὄττινες Φρονοῦσι μὲν,
Φρονοῦσι δ' οὐδένος γε χρημάτων ὑπερ.

Mitto Hermannii coniecturam, propositam olim ad Eurip. Hecub. 1192. in nupera autem eiusdem fabulae editione sublatam rursus. Scripsit enim Euripides

Φρονοῦσι δ' οὐδὲν χρημάτων ὑπέρτερον.

Adiungam alium eiusdem poetae locum, de quo etsi minus certum habeo quid statuam, tamen eum quomodo putem esse corrigendum si hoc loco dixero, id certe obtinebo, ut spero, ut, qui litterarum vestigiis persequi emendationem locorum corruptorum solent, ne nostram vel hoc argumento explodant coniecturam, quod vix ullam veteris scripturae similitudinem reliquerim. Est autem is quem dixi locus in Erechthei fr. XX. v. 6.

πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεῶν·
τῷ πλουσίῳ τε μὴ δίδους μείζον μέρος·
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
δυοῖν παρόντων πραγμάτων πρὸς θάτερον
γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μίσει.

Initium hoc est consiliorum, quibus filium instruit pater: quae non sunt ab ipso, ut ego existimo, Euripide excogitata, sed ex vulgi ore atque e consuetudine vitae communis excepta aut e carminibus repetita poetarum quorundam, qui vitae recte instituendae praecepta tradiderant. Sed Euripidis illa quae supra posui verba non uno modo laborant. Ac tertio quidem versu ferri non posse, quod est in libris, quum satis demonstraverit Matthiaeus, reliquum est, ut aut Boissonadi coniecturam *κεῦσεβῆ* amplectare, aut, si putes locum esse dandum audaciori remedio, alterum hemistichium statuas fuisse olim *εὐσεβεῖ ψήφῳ δίδου*. Qui autem sequuntur versus, plures sunt caussae, cur putem esse coniungendos cum superioribus: sententiam

autem in his fuisse suspicor similem Phocylideae illius, quam retulit Euripides in Andromacha v. 958. his verbis:

σοφόν τι χρέμα τοῦ διδάξαντος βροτοῦς
λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.

In Erechtheo autem scripsisse videtur:

δυσὶν παρόντων πραγμάτων, προθυμίαν
γνώμης προσάπτων τῶν ἐναντίων ἴσην.

Longius me video esse digressum ab instituto sermone; sed id et feci et faciam posthac aliorum exemplo, qui in hoc genere scribendi versati sunt; neque esse causam arbitror, cur id reprehendatur: si modo id quod opto contigerit, ut quorum propulsatum ivi iniurias, iis aliquid opis attulisse videar.

Nunc repetatur Dio noster, apud quem quae leguntur p. 221. καὶ ὅς ἀνηρώτα με· ἀλλ' ἢ ὧ ζένε τῆ δέ που φεύγοντα ἔλαφον κατενόησας; levem quidem maculam habent, neque tamen non castigandam. Scribendum enim: ἀλλ' ἢ ὧ ζένε τῆδε πη φ. ἕ. κ.; In eodem genere erratum est apud Plutarchum De Alex. M. orat. I. c. 5. (vol. IX. p. 36. Hutt.) qui scripserat ἄλλη πη παρετράπησαν, non, ut editum est, που. Formulam autem illam interrogandi, ἀλλ' ἢ, non modo accentus errore depravatam saepe constat, sed etiam in ἀλλ' εἰ corruptam notavit Reiskius Or. XXX. p. 548. ἀλλ' εἴ τι ἄλλο ὑμῖν προσέταξεν, ἐπέστειλεν ἢ διελέχθη τελευτῶν; quo loco illud quoque praeclare monuit, verbum προσέταξεν tollendum esse ut scholium verbi ἐπέστειλεν. Vellem vero idem memiisset creberrimae confusionis, qua inter se permutantur ἢ et εἰ, in alio quodam loco Dionis, qui est in Orat. XXXVI. p. 91. πολιτείαν δ' αὖ συγχωροῦντες, πόλιν οὐκ ἂν ἀποτρέποιτο ὁμολογεῖν· εἴ τι τοῦτο παραπλήσιον τὸ πολιτευόμενον. De hoc loco restituendo illum quidem videmus desperasse: erat autem in promptu scribere: ... πόλιν οὐκ ἂν ἀποτρέποιτο ὁμολογεῖν, ἢ τι τούτω παραπλήσιον, τὸ πολιτευόμενον. Non melius res cessit Wyttenbachio in Musonii loco, quem servavit Jo. Damascenus in Append. Stob. Gaisf. vol. IV. p. 424. ed. Lips. Non placet aut illius exagitare errores aut librariorum persequi flagitia, sed ponam statim emendata verba Musonii: Ἡ οὐ τοιοῦτος παῖς ἐκεῖνος ὁ Λακωνικὸς, ὃς Κλεάνδην τὸν φιλόσοφον ἠρώτησεν, εἰ ἀγαθὸν ὁ πόνος ἐστίν; Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος φαίνεται [adde καὶ] φύσει πεφυκὸς καλῶς καὶ τεθραμμένος πρὸς ἀρετὴν, ὥστε ἔγγιον νομίζειν τὸν πόνον τῆς τἀγαθοῦ φύσεως ἢ τῆς τοῦ κακοῦ· ὅς γε, ὡς ὁμολογουμένου τοῦ μὴ κακὸν ὑπάρχειν, εἰ ἀγαθὸν τυγχάνει ἂν, ἐπυθάνετο. Unam in his verbo tuebor correctionem, φύσει πεφυ-

κὰς καλῶς, pro quo scriptum erat καλός, ut simul Plutarcho Reip. gerend. praec. vol. XII. p. 186. vindicem vulgatam lectionem, πρὸς ὃ χειρὸν ἑτέρου πέφυκεν, corruptam ab editore Tubingensi in χειρῶν, et Isocratis locum de Pace §. 50. καὶ μέγα φρονοῦμεν ἐπὶ τῷ βέλτιον γεγονέναι τῶν ἄλλων, parum recte nuper esse explicatum moneam. Postremo expendi velim a doctis, quid sit faciendum Marini loco qui est in vita Procli c. 17. p. 14. ed. Boiss. τῶν γὰρ δύο εἰδῶν καὶ σπανίως ἐν τοῖς ἀνω ἱστορημένων Φιλιῶν ἢ τούτων ἔδοξεν εἶναι σπουδαιοτέρα. Quae verba ego quidem non intelligo; suspicatus autem sum scripsisse Marinum, τῶν γὰρ δύο ἢ τριῶν καὶ σπανίως etc. Favet emendationi Cicero de Fin. I. 20. Quod quam magnum sit, fictae veterum fabulae declarant: in quibus tam multis tamque variis ab ultima antiquitate repetitis, tria vix amicorum paria reperiuntur, ut ad Oresten pervenias profectus a Theseo.

Satis vel ex his arbitror posse intelligi, levia quoque ista et minuta referre utrum fastidio ac negligentia sis praetervectus, an rite cognita et notata habeas, ut in tempore possint occurrere. Addam vero pauca, in quibus homines docti quum accentus rationem non habuissent, vel sententiam pessumdederunt vel aliquo se piaculo grammatico obstrinxerunt. Atque apud Dionem nostrum legas Orat. LII. p. 271. μὴ ἄρα δοκῆ μὲν τοῖς πολλοῖς σοφός τις εἶναι καὶ διαφέρειν τὴν σύνεσιν, ἢ δὲ τούναντιον. Scribendum autem erat ἢ δὲ τούναντιον. Orat. LXXIV. p. 398. ὥστ' εἶπερ ὠφέλει τι τὸ γένος, οὗτοι μάλιστα ἀπάντων ἀλλήλους μᾶλλον ὠφείλον ἀγαπᾶν. Syntaxis postulat εἶπερ ὠφέλει: tum μᾶλλον deleam, ut ex διττογραφίᾳ ortum. In eadem oratione p. 404. scrib. ἀλλὰ τάχ' ἂν ἐργῆς ἢ φιλοτιμίας καταλαβούσης οὐκ ἂν ἔτι γνοιῆς αὐτὸν ἀσάλευτον καὶ πιστὸν, ἀλλ' ὡς ὑπὸ μηδενὸς πάθους κινούμενον. ἐφ' ᾧ τίς ἂν πιστεῦσαι βεβαίως δύνατο; Vulgo τις sine interrogatione. Dionis Cassii illa quidem, quae sunt in Lib. XXXVIII. c. 35. ὅτι πόλεμον οὔτε προσήκοντα οὔτε ἐψηφισμένον διὰ τὴν ἰδίαν τοῦ Καίσαρος φιλοτιμίαν ἀναίρωντο, lenissima ac paene nulla mutatione restitui possunt, scribendo ἀναίροιντο: gravius, sed eodem errore peccatum est eiusdem libri c. 37. ὡς οὐ προσήκοντα τόνδε τὸν πόλεμον ἀνηρέμεθα. Corrigen- dum enim ἀνηρέμεθα. Vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 492. Elmslei. ad Heraclid. 505. Sensu carent eiusdem scriptoris quae in editione Tauchnitziana (hac enim utor) atque ut opinor in Reimariana sic scripta leguntur Lib. L. c. 9. τῷ τε Ἀντωνίῳ ἐπέστειλεν, ὅπως ἢ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἵππου δρόμον ἡμερήσιον· καὶ ἔφη οἱ ἀδεῶς προσπλεῦσαι ἐπὶ τῷ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν συμμίξαι σφᾶς ἢ αὐτὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐς τὴν Ἰταλίαν περαιωθῆ. Plana autem feceris omnia, si pro ἔφη scripseris ἐφῆ. In Plutarchi Camillo p. 129, E. ne ab novissi-

mo quidem editore correcta sunt haec: αἰτίαι δ' ἦσαν αἱ συνεχεῖς στρατεῖαι μεγάλων ἀναλωμάτων δέομεναι. Usus autem loquendi ferebat, ut scriberetur αἰτίαι.

Apud Dionem p. 225. reliquit Reiskius haec: τότε γὰρ χωρίον ἀπόρρητον, ἑκατέρωθεν δὲ Φάραγγ βαθεῖα καὶ σύσκιος etc. in quibus recte iam Casaubonus emendaverat ἐπίρρητον. Sic, quem saepe Dio imitatur, Xenophon Anab. I. 2, 22. ἐντεῦθεν δὲ κατέβαιναν εἰς πεδίον μέγα καὶ καλὸν καὶ ἐπίρρητον. Sed ab initio erat scribendum, divisae quae male coaluerunt, τό τε γὰρ χ. Item Orat. XIII. p. 434. τοσοῦτω ἔλαττον ἔσται τό τε ἀργύριον καὶ τό χρυσίον. XLVI. p. 196. ἀγάμενος τῶν ἀδρῶν τό τε ἄφθονον καὶ τὴν προθυμίαν. Notare ne haec quidem supersedimus, non quo ea his quidem locis quemquam viderentur posse latere, sed ut proposito genere curruptelae remedii societate coniungeremus, quae similis atque eadem mali labes infecisset. Orat. XV. p. 451. τὸν δὲ Καλλίου υἱὸν — ἀφιόμενον ἐκ Θράκης, συχνὰ ἔτη γεγονότα ἐκεῖ καὶ πολλάκις μεμαστιγωμένον, οὐδεὶς ἂν ἤξιον τῆς πολιτείας ἀπελαύνειν ἐνόησε. Ultimum vocabulum in τότε mutandum videtur, cui quum adhaesisset e praecedenti ἐν, natum est ἐνόησε. In eadem oratione p. 452. ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα, ὅτι παρὰ πολλοῖς καὶ σφόδρα εὐνομούμενοις ταῦτα, ἃ λέγεις, ἔξεστι τοῖς πατράσι περὶ τοὺς υἱούς, καὶ δεῖν, εἰάν βούλωνται, καὶ ἀποδίδουσαι, καὶ ὅ τι τούτων χαλεπώτερον· ἐφεῖται γὰρ αὐτοῖς ἀποκτείνειν μήτε κείναντας μήτε ὅπως αἰτιασαμένους. Dionis manum restitues scribendo: καὶ ὅ ἐτι τούτων χαλεπώτερον. Tale est in orat. LXXII. p. 383. ὅ δὲ ἐτι τούτου παραδοξότερον· ἐνθα γὰρ etc. Coniunctum huic genus loquendi fuit in orat. XXXVIII. p. 152. sed in vulgaribus exemplis oblitteratum: τοῦτο γὰρ ἐστιν, ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα ὀδυνηθεὶς τις ἂν, ὅτι — ὥσπερ Ἕλληνες πρὸς βαρβάρους μαχομένα· ἢ τι ἐτι, τούτων γιγνομένων ὑφ' ὑμῶν, ὁμοιότερον, ἢ ὥσπερ ἄνθρωποι πρὸς θηρία. Quae ita refingebat Jacobsius ad Athen. p. 101. ἢ ὅ τι ἐτι, τούτων γιγνομένων ὑφ' ὑμῶν, ὁμοιότερον, ὥσπερ ἄ. π. θ. Verum hoc erat: ἢ τὸ ἐτι τούτου τῶν γιγνομένων ὑφ' ὑμῶν ὁμοιότερον, ὥσπερ ἄ. π. θ. Dio Cassius Lib. XLIV. 30. init. ἢ οὐχ ὁρᾶτε, πόσον μὲν χρόνον κατατετρίμμεθα πολεμοῦντες ἀλλήλοις, ὅσα δὲ καὶ οἷα ἐν αὐτῷ πεπόνθαμεν; καίτοι τί τούτου δεινότερόν ἐστι, καὶ δεδράκαμεν; Corrige: ... πεπόνθαμεν καὶ, ὅ ἐτι τούτου δεινότερόν ἐστι, καὶ δεδράκαμεν; In Chrysostomi nostri Orat. XXXI. p. 571. quae sunt vulgata: παραβαίνειν δὲ ὅμως ἐστὶν ἕκαστα πρὸς τούτους, in iis quod conieci pro ἕκαστα esse reponendum, καὶ τὰ, occupavit Emperius p. 34. Praetermissurus hoc eram, ut alia, quae mihi cum illo communia esse sero intellexi, multa, nisi hoc quoque utriusque nostrum consensu aliquid fidei crederem accessurum emendationi, quam feci in verbis Jamblichi apud Stobaeum Floril. vol. II. p. 244. Lips. ὅσα γὰρ δήπου καὶ οἷα γένη καὶ εἶδη τῶν ἀρετῶν ἐστι,

κατὰ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα δῆκει κάλλιστα τῶν νόμων ἐπιτάγματα. Ab Jamblichō enim puto fuisse non κάλλιστα, sed καὶ τὰ τῶν νόμων ἐπιτάγματα. In eadem oratione p. 624. vulgo: εἰ δὲ τῶν ὄντων ὅ τι ἀνθέλοι τις βραδίως καὶ τῶ τυχόντι παρέχειν, ταχὺ δόξει τοῦ μηδενὸς ἄξιον. Quae sic corrigenda arbitrō: εἰ δὲ τούναντίον, ὅ τι ἀνθέλη τις, βραδίως καὶ τῶ τυχόντι παρέχοιεν, etc. Pag. 634. ἐγὼ δὲ καὶ καθόλου, καίτοι τηλικούτον ἐπ' αὐτοῖς φρονοῦντας, ἠλίκον ὑμεῖς δικαίως, οὐ πρὸς ἑτέρους ἀποβλέπειν οἶμαι δεῖν ἐν οἷς πράττουσιν ἄλλως τε τοὺς τοσοῦτον χείρονας. Integra haec erunt vel integris non valde discrepantia, si scripseris: ἐγὼ δὲ καὶ καθόλου τοὺς γε τηλικούτον ἐφ' αὐτοῖς φρο- — — ἄλλως τε καὶ πρὸς τοσοῦτῳ χείρονας. Orat. XXXII. p. 691. μὴ γὰρ δαιμόνια πάντα τὰ τοιαῦτα. Scrib. πάντ' ἤ. Eadem forma loquendi integranda Orat. LXXVIII. p. 425. μὴ γὰρ οὐδὲ εὐσεβὲς — adde ἤ. et in Or. XLVIII. p. 237. μὴ σφόδρα ἀγνωμον ἤ, pro vulg. μηδέ. XLVI. p. 214. σκοπεῖτε δὲ καὶ τὸ ὑμῶν ὧ ἄνδρες μὴ ἀγνωμόνως ἤ. Delendum puto ἤ: pro ὑμῶν autem reponendum ἡμῶν. Haud leviter vitata sunt, quae scripsisse fertur Orat. XXXII. p. 681. extr. οὐχ ἦττον δὲ καὶ παρὰ συνουσίας ἔδοξε πρέπειν ἢ μουσικῆς δύναμις, ἀρμονίαν καὶ τάξιν αὐτόματον ταῖς ψυχαῖς ἐπεισάγουσα καὶ τὸ σφαλερὸν τῆς ἐν οἴῳ τέρψεως παραμυθουμένη μετὰ ζυγυγενοῦς δυνάμεως· ὥσπερ αὐτῷ ζυγυκεραννύμενον ἐμμελὲς γίνεται καὶ μέτριον. Sunt haec ab ipso Dione scripta negligentius, quippe qui quum posuit verba haec, μετὰ ζυγυγενοῦς δυνάμεως, non meminerit ante dictum ἢ μουσικῆς δύναμις, non simpliciter ἢ μουσική. Sed hoc quidem utcunque excusari potest: postremis ferrum admovendum est. Lego: μετὰ ζυγυγενοῦς δυνάμεως, ἢ πᾶν ἀεὶ τὸ ζυγυκεραννύμενον ἐμμελὲς γίνεται καὶ μέτριον. Similis sententiae est locus Diotogenis Pythagorei apud Stobaeum Floril. vol. II, p. 113. ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ μέθας ἢ πλησμονᾶς φαῦλιν τι καταπράξασιν τὸν αὐλὸν καὶ τὴν ἀρμονίαν ἐς τὰς συνέσιας κατέταξαν, ὅπως πεπαινόμενον τὸ ἦθος δύναιτο καὶ κατακοσμεῖσθαι. Hunc locum tentavit nuper Jacobsius Lect. Stob. p. 81. facile ut elegantem viri doctrinam probes, non item ut emendationem. Vix enim dubium videtur, quin in voc. συνέσιας lateat συνουσίας. Deinde si sustuleris καὶ, quod est ante κατακοσμεῖσθαι, habebis ut opinor antiquam loci formam. — Orat. LXX. p. 374. extr. πότερον οὖν γεωργίας εἶναι τινα ἔργα καὶ περὶ σκευῆ ἢ ναυτιλίας, καὶ τῶ κνηγέτη προσήκοντα καὶ τῶ ἀστρονόμῳ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι. Haec sic correxi: πότερον οὖν γεωργίας ἀν εἶη τινα ἔργα καὶ παρασκευῆ ἢ ναυτιλίας, καὶ τῶ κνηγέτη προσῆκόν τι καὶ τῶ ἀστρονόμῳ ἐστὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι. Pars emendationis occupata a Jacobsio in Athen. p. 92. facile se ipso hoc consensu tuebitur: de reliquis videant periti. Nondum ne Dionis quidem ea, quae hoc medicinae genere egeant, complexus sum omnia. Pervasis autem idem

error atque eadem scribendi negligentia omnes fere utriusque linguae scriptores. Apud Stobaeum in Florilegio vol. II. p. 282. exstat locus Ecphanti, qui vulgo scribitur corruptissime in hunc modum: οὐ γὰρ δέονται τὰν τοιαύταν δέησιν· ἀλλ' ἄλλων καθανοῦν ἐκπορεῦντες τῶν ὑτέρων, ἀναπλαροῦντι κοινὰν τὰν βοήθειαν. Pro ἀλλ' ἄλλων cod. A. ἀλλάλων. Idem cum cod. B. καθανοῦν, et mox uterque ὑστεροῦντων pro ὑτέρων. Hinc certa nascitur emendatio: οὐ γὰρ δέονται τὰν τοιαύταν δέησιν ἀλλάλων, καὶ ἂν συνεκπορεῦντες τῶν ὑστεροῦντι, ἀναπλαροῦντι κοινὰν τὰν βοήθειαν. De verbo συνεκπορεῦντες, quod sunt qui rectius scribi putent συνευπορεῦντες, vide quae dixit Lobeckius in Parergis ad Phrynichum p. 595. Platoni quoque ex eodem fonte videtur medicina petenda esse in Symposio p. 188, C. πᾶσα γὰρ ἡ ἀσέβεια φιλεῖ γίνεσθαι ἔὰν μὴ τις τῷ κοσμίῳ Ἐρωτι χαρίζηται μηδὲ τιμᾶ τε αὐτὸν καὶ πρεσβεύῃ ἐν παντὶ ἔργῳ, ἀλλὰ τὸν ἕτερον, καὶ περὶ γονέας καὶ ζῶντας καὶ τετελευτηκότας καὶ περὶ Θεούς. Ibi quum in optimis codicibus esset ἀλλὰ περὶ τὸν ἕτερον, non illam quidem corruptam esse lectionem fugit editores, sed emendandi rationem inierunt eam, quae κακὸν κακῷ sanaret. Veri quae in librorum scriptura latebant vestigia primus sagaciter indagavit G. A. Kochius prodiditque coniecturam ad Antonin. Liberal. p. 132. ἀλλὰ περιττῶς τὸν ἕτερον. Ignoscet autem mihi vir doctissimus, si inchoatam ab eo huius loci emendationem, non perfectam dixero. Scripserat enim Plato: καὶ πρεσβεύῃ μὲν ἐν παντὶ ἔργῳ, ἀλλὰ περιττότερον καὶ περὶ γονέας etc. Quod addidi μὲν particulam, satis illa quidem se ipsa tuebitur sententiae ratione: sed tamen non alienum videtur monere, saepe aut illam insequenti ἐν aut hanc illi cecisse per negligentiam librariorum. Exemplum eius rei habemus apud Arrianum Lib. II. de Exp. Alex. c. 11, 6. ubi de Darii fuga: καὶ ἔστε μὲν ὀμαλοῖς χαρῖοις ἐν τῇ Φυγῇ ἐτύγχανεν, ἐπὶ τοῦ ἄρματος διεσώζετο. De quo loco etsi nihil video monitum ab novissimo editore, tamen non dubito quin sit corruptus. Emendandus autem videtur hoc modo: καὶ ἔστε μὲν ἐν ὀμαλοῖς χαρῖοις ἢ Φυγῇ ἐτύγχανεν, etc. Non magis integra sunt haec Dionis Cassii Lib. XLI. c. 44. Καίσαρ δὲ ἦν ἐν Βρεντεσίῳ τὸ ἔαρ ἀναμένων, πυθόμενος δὲ ἐκεῖνόν τε πόρρω τε ὄντα καὶ τὴν καταντιπέρας Ἑπείρου ἀμελῶς τηρουμένην, τὸν τε καιρὸν τοῦ πολέμου ἤρπασε καὶ τῷ ἀνέμῳ αὐτοῦ ἐπέθετο. Nam primum corrigendum censeo Καίσαρ δὲ ἦν μὲν ἐν Βρ. κ. τ. λ. deinde τε particula quae est post πόρρω delenda videtur; postremo ἀνέμῳ in ἀνειμένῳ mutandum. Imitatus est hoc quoque loco eundem, cuius plerumque et verbis et sententiis usus est pro suis, Thucydidem L. V. c. 9. ἐν τῷ ἀνειμένῳ αὐτῶν τῆς γνώμης — ἐγὼ μὲν ἔχων τοὺς μετ' ἐμαυτοῦ καὶ φθάσας ἦν δύνωμαι προσπεσοῦμαι δρόμῳ κατὰ μέσον τὸ στράτευμα. —

Sed mittam nunc Graecos ad quos erit saepius redeundum, ut Cornelii Taciti locum qui est in Annal. XII. c. 47. multis modis depravatum, si possim, restituam. Atque initio c. 47. haec sunt verba: simul in lucum propinquum trahit, provisum illic sacrificium imperatum dictitans, ut Diis testibus pax firmaretur. E duobus verbis provisum et imperatum alterum superfluere recte iudicavit Lipsius, assensique sunt praeter Oberlinum, hic quoque non dissimilem sui, omnes. De coniecturis autem interpretum eo minus est necesse ut disputemus, quum eos ne sibi quidem ipsos satisfecisse appareat. Mihi in mentem venit: provisum illic *sacrificii paratum* dictitans; quam emendationem egregie confirmari intellexi his, quae sunt in Annal. XIII. 17. Nox eadem necem Britannici et rogum coniunxit, proviso ante funebri paratu, qui modicus fuit. Sed post ea verba, quae modo correximus, Tacitus, quum morem sancienti foederis Armeniis Albanisque usitatum exposuisset, sic pergit: Sed tunc qui ea vincula admovebat, decidisse simulans genua Mithridatis invadit ipsumque prosternit: simulque concursu plurium iniiciuntur catenae, ac compede (quod dedecorum barbaris) trahebatur: moxque vulgus, duro imperio habitum, probra ac verbera intentabat. Et erant contra, qui tantam fortunae commutationem miserarentur. Secutaque cum parvis liberis coniunx cuncta lamentatione complebat. Diversis et contectis vehiculis abduntur, dum Pharasmanis iussa exquirerentur. Quo in loco quae esset gravissimi vulneris sedes, non fugit viros doctos: emendationem autem nemo fuit qui feliciter tentaret. Scribendus autem is locus, mea sententia, hoc modo: simulque concursu plurium iniiciuntur catenae ac *compedes*. *Quo dedecore tum ab aris* trahebatur: mox *quia* vulgus duro imperio habitum probra ac verbera intentabat, et erant contra qui .... miserarentur, secutaque .... complebat, diversis et contectis vehiculis abduntur, dum Ph. iussa exquirerentur.

Apud Dionem p. 226. narrat pastor, quomodo parentes sui post defunctum dominum abactosque greges vitam venatu toleraverint; et id quidem aegre initio, quod canes haberent armentorum custodiae suetos, venando inutiles. In ea narratione quum essent quaedam valde corrupta neque ea restituisset videretur Jacobsius in Addit. ad Athen. p. 89., feci ego coniecturam non sane eam, de qua nihil ipse dubitem, sed tamen, ut mihi videtur, haud poenitentiam. Habet autem sic:

οὔτοι (scil. οἱ κύνες) τὸ μὲν πρῶτον συνηκολούθουν αὐτοῖς ὥσπερ ἐπ' ἄλλο τι, καὶ τοὺς μὲν λύκους ὅποτε ἴδοιεν, ἐδίωκον μέχρι τινός, συῶν δὲ καὶ ἐλάφων οὐδὲν αὐτοῖς ἔμελεν· εἰ δὲ ποτε ἴδοιεν ἐν τῷ ἀγρῷ τινα, ἄψ' ἐκείνῳ συνιστάμενοι ὑλάκτουσαν τε καὶ ἤμνον, ὥσπερ ἂν εἰ πρὸς θηρίον ἐμάχοντο. Γευόμενοι δὲ τοῦ αἵματος καὶ συῶν καὶ ἐλάφων, καὶ τῶν κρεῶν πολλάκις ἐσθίοντες, ἄψ' ἐμεταμαθόντες κρέασι ἀντὶ μάχης ἤδεσθαι, τῶν μὲν ἐμπιπλάμενοι, εἰ ποτε ἀλάη τι τοιοῦτον, εἰ δὲ μὴ, πεινῶντες, μᾶλλον ἤδη τῷ τοιοῦτῳ προσεῖχον. In his quod his est a me sublatum vocabulum ἀνθρωπος, id etsi ea potissimum ratione cupio probari, quod nostra correctio apta esse sententiae videatur, tamen illud quoque meninerint velim homines docti, quot quamque miras interdum corruptelas idem vocabulum subierit. Cuius rei ipse Dio idonea exempla suppeditat. Infra p. 240. vulgatum: ἀλλὰ τίς ἀνθρωπος ἐκείνων ἐμοὶ νῦν μαρτυρήσειεν; similiter correxit Jacobsius ad Athen. p. 34. et Emperius p. 16. ἀλλὰ τίς ἂν etc. Eandem medicinam Orat. VIII. p. 277. fecit Reiskius; idemque Or. LXIV. p. 332. quum esset scriptum, ὅδε λόγος ὑπο τύχης νενικημένου αὐτοῦ ἦν, recte pro αὐτοῦ suspicatus est scribendum ἀνθρώπου.*) Palmaria denique eiusdem emendatio est in Orat. LXIII. p. 325. ἐμοὶ δοκεῖ καὶ οὐρανὸς τύχην ἔχειν, pro vulg. ἀνθρωπος. Huic contrarium vitium eximendum est e loco Antiphontis apud Stobaeum Vol. IV. p. 404. πρῶτον οἶμαι τῶν ἐν οὐρανοῖς ἐστὶ παιδευσις. Leg. τῶν ἐν ἀνθρώποις. Junci locus est apud eundem Vol. III. p. 389. in quo legebatur: πάντα δὴ σχεδὸν τὰ ἐν οἷς πράγματα. Gaisfordius edidit τὰ ἀνθρώποις, Gesneri ut ait coniecturam sequutus: sed voluit Gesnerus, ut opinor, aut certe debuit τὰ ἐν ἀνθρώποις. In Dionis orat. XX. p. 490. quod legitur, οὐ γὰρ ἐστὶν ἀνόητος τῆς αὐτοῦ ψυχῆς κύριος, ferri posset, si esset addito articulo ὁ ἀνόητος. Sed scripsit Dio ἀνθρωπος ἀνόητος, ut Or. IV. p. 162. XX. p. 496. XXIV. 519. — Orat. LXXX. p. 436. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν λαμπρὸν ἠγοῦμαι καὶ μακάριον, εἰ τις ἐν οἰκίαις (scrib. οἰκέταις cum Casaubono) ἐλεύθερος εἶναι δύναται καὶ ἐν ὑπηκόοις αὐτόνομος, ὑπὲρ οὗ πολλὰ μὲν Λυδοὶ Φρυγί, πολλὰ δὲ Φρύγες Λυδοῖς ἐπολέμησαν, πολλὰ δ' Ἰωνεὺς τε καὶ Δωριεῖς καὶ ζύμπαντα γένη· ἀνόητοι εἶδους αὐτονομίας ἔρωτι οὐδεὶς ἐγκεχεῖρηκεν, οὔτε τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ χρῆσθαι νόμοις. Partem certe veri me vidisse existimo, quum coniecici: καὶ ζύμπαντα γένη ἀνθρώπων· τῷ δ' οὖν τῆς εἰλικρινοῦς αὐτονομίας ἔρωτι οὐδεὶς ἐγκεχεῖρηκεν, οὐδὲ τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ χρῆσθαι νόμοις. Eusebii locum servatum a Stobaeo in Floril. Vol. II. p. 334. nuper tractavit Jacobsius Lectt. Stob. p.

*) Ceterum utare hoc loco ad commendandam eam lectionem, quam in Euripidis Herc. Fur. v. 1239. Herm. reponi iussit Schaeferus ad Plutarchi vitas Vol. IV. p. 374.

98. lenioribus ille quidem quam olim in Epistola ad N. Schow. p. 263. remediis usus, sed vereor ut felicius. Initium quidem eius loci non dubito quin sic scribendum sit: Ἀνόητοι οἱ (vulgo ἄνθρωποι) ἰσχὺν καὶ βίωσιν καὶ τάχος μόνον ἀσκέοντες, καὶ ὥσως ταῦτα ἔχοντες ἀπὸ τούτων μόνων εὐδοκίμως ἐσπουδακότες, —. Proxima videntur transponenda sententiae parte sanari posse: καὶ τούτων μὲν, ὅσα κοινὰ πρὸς θηρία ἔχουσι, καὶ τῶν πολλῶν ἀσθενέστερα, τούτων μὲν ἐπιμελόμενοι, τοῦ δ' ἐν ἑαυτοῖσι θειοτάτου καὶ καθ' ὃ τι αὐτέοις ἐστι οἶόντε τοῖς θεοῖς ἐξομοιεύεσθαι, τούτου δὲ [τῆς ψυχῆς] ἐπιμελῆσθαι, οὗ ἕκαστι γιγνόμενοι ἀγνοεῦσι, ἀμελέοντες. Uncis septa, τῆς ψυχῆς, ut interpretamentum, tollenda iudico. Res et locus suadet, ut adjungam aliud eiusdem Eusebii fragmentum, quod est apud Stobaeum Vol. I. p. 256. Hoc quoque tractavit olim Jacobsius in Epist. crit. ad Schow. p. 235. docte ille quidem, ut solet, sed tamen ut meae me dissensionis nondum poenituerit. Legendum enim censéo: Ἀνόητον (vulgo Χρυσῶ τὸν) οἶόμενον [δὲ add.] νόον ἔχειν ὁ νοουθετῶν τι ματαιοπονέει. Non soleo ego quidem probare eos, qui uti nolunt remedio, nisi etiam originem mali demonstraveris, perinde quasi hoc egerint librarii ut ratione insanirent: sed tamen hoc quidem loco etiam illud videor posse dicere, unde quod sustuli vocabulum χρυσῶ invecum sit. Natum est enim, ut ego arbitror, ex eo quod erat in lemme praescriptum Εὐσεβίου et cum ipsis scriptoris verbis confusum. Quod genus erroris etiam alibi observavi apud Stobaeum: ut Tit. 42, 14. Vol. II. p. 86. ed. Lips. Nam eum locum Gaisfordius quidem sic edidit:

Φιλοκλήτου.

Διαβολῆς, ἄνδρα τοιοῦτον εἰς προκλήσεις αἰσχροῦ. Τὸ γὰρ ἔλεγξον καὶ τὸ, προσταχθεῖς, ταῦτα πάντα ἔρρωται μὲν τὸ δ' ἄνδρὸς ἀρετῆς πρέπον οὐκ ἔχει.

Corrigendus est autem hoc modo:

Ἐπικλήτου.

Φυλάττου διαβολῆς· ἀγχι γὰρ τὸ τοιοῦτον εἰς προκλήσεις αἰσχροῦ. Τὸ γὰρ ἔλεγξον καὶ τὸ πρόσεχε καὶ εἴση ταῦτα πάντα εὐπρόσωπα μὲν, τὸ δ' ἄνδρὸς ἀρετῆς πρέπον οὐκ ἔχει.

Et haec quidem ad commendandam eam quam Eusebio fecimus medicinam: nunc persequamur quam instituimus quaestionem de variis corruptelis vocabuli ἄνθρωπος. Atque apud Dionem Orat. LXXVIII. p. 415. haec feruntur, non uno modo depravata, ut mihi videtur: Φέρε δὴ πρὸς θεῶν ἢ ναυτικὴ τέχνη ἐστίν, ἀλλ' ἤττον τι τῆς κεραιμευτικῆς ἢ τῆς μαγειρικῆς τυγχάνοι ἂν τοῦδε τοῦ ὀνόματος; οὐχ ἤττον· ἴσως γὰρ οὖν ἐν

*νηί μεγάλη πολλά ἰστία ἐχούση καὶ φόρτον πέλυν καὶ ἀνθρώπων ἐπιβατῶν ὄμιλον εἰς ναύτης
καλῶς πράττει ἄν etc. Nam initio genuinum hoc videtur: ἡ ναυτική οὐ τέχνη ἐστίν,
ἀλλ' ἤττον τι etc. Respondet interlocutor: Οὐχ ἤττον ἴσως. Et pergit ipse: Ἄρ' οὖν
ἐν νηί μεγάλη — — καὶ ἄλλον ἐπιβατῶν ὄμιλον etc. — Orat. LXXX. p. 438. πᾶσα γὰρ
ἀνάγκη τὸν συγχέοντα τὸν θεσμὸν Ἀθηναίων ἐπάρατον εἶναι. Duae in hoc loco sunt egre-
giae Casauboni emendationes: quibus tertiam adlicere hanc poterat, ut pro Ἀθη-
ναίων sufficeret ἀνθρώπων. Adiungatur Dioneis locus Diodori Siculi, qui est in
Excerptis Vaticanis p. 80, 24. Dind. non quo operae pretium esse putem emendare
ista, quae ne Diodori quidem ipsius esse videntur, sed epitomatoris argumentum
eclogae in brevius contractum proponentis: sed tamen notabilis est is locus ob ge-
nus erroris in libris antiquis frequentissimum. Verba haec sunt: ὅτι προνοητικῶς τοῦ
συνεδρίου προνοησαμένου κατὰ πάντα εὐκαίρως τῶν Φιλανθρώπων μεταθέσεως ἐπιλαβομένου.
Quae manca esse apparet, nec satis digna lacinia, in qua supplenda laboremus.
Quae autem supersunt, non dubito, quin ita scripta fuerint antiquitus: ὅτι πραγμα-
τικῶς τοῦ σ. προνοησαμένου κατὰ πάντα καὶ εὐκαίρως τισὶ Φιλανθρώποις τῆς τῶν
Ἑλλήνων μεταθέσεως ἐπιλαβομένου. Assentientur autem, ut spero, qui ipsius Dio-
dori verba, quae sunt in pagina proxima, legerint. Quamquam haec quidem sunt
eiusmodi, in quibus valeat illud quod est in proverbio, ἐν Καρὶ ὁ κίνδυνος. Plato-
nem vero quum sumo in manus, religio subit animum, ne divini monumenta in-
genii dum vindicare ab iniuriis cupio, imprudens atque invitus laedam. Sed tamen
impetrare a me non potui, ut aut ea quae prodita sunt e libris Symp. p. 188, B.
aut quae commentis sunt interpretes philosophi, pro veris ac genuinis haberem.
Verba haec sunt: οἱ τε γὰρ λοιμοὶ φιλοῦσι γίνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων καὶ ἀλλ' ἀνόμοια
πολλὰ νοσήματα καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς. Ubi quum sententia ὅμοια potius quam
ἀνόμοια requirere videretur, id ipsum reponi voluit Schützius: Stallbaumius autem
probavit Astii coniecturam: ἀλλ' ἄττ' ὅμοια. Erravit autem uterque: nam a Platone
fuit, ut opinor: οἱ τε γὰρ λοιμοὶ φιλοῦσι γίνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων καὶ ἀνθρώποις καὶ
ὅμοια πολλὰ νοσήματα καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς. Hieroclis de matrimonio
disputationem retulit Stobaeus in Floril. Vol. III. p. 12. qua docet repugnantia fa-
cere, qui, quum amicitiae undique praesidia conquirant, matrimonii tamen utilita-
tem spernant. Eius disputationis pars haec est: τὴν δὲ καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ
τῶν νόμων καὶ παρὰ τῶν θεῶν δεδομένην ἀνεσιν συμμαχίαν τε καὶ βοήθειαν, τουτέστι τὴν ἐκ
γονιμῶς καὶ τέκνων, μὴ ζητεῖν τε καὶ προσποιεῖσθαι. Repone: δεδομένην ἀνθρώποις συμμα-
χίαν. Plutarchus de Genio Socr. c. 27. p. 357. Hult. εἰ δὲ μὴ, βέλτιον εἶναι προελ-*

θόντας ἐν ὑπαίθερῳ συμπλέκεσθαι πρὸς ἀλλήλους ἀσυντάκτους καὶ σποράδας, ἢ μένειν ἐν οἰκίῳ καθεύξαντας αὐτοὺς ὥσπερ σμήνος ἐξαιρεθησομένους ὑπὸ τῶν πολεμίων. Ubi Wyttenbachius ἀλλήλους cum Xylandro mutandum censuit in αὐτοὺς vel ἄλλους. Verum erat ἀνθρώπους. Fuit quum similiter esse corruptum putarem Euripidis versum in Herc. Fur. 104. ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα: sed eum nunc scribendum hoc modo censeo: ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἐπαλλήλοις τύχαις. Agmen claudat scriptor incertus apud Suidam Vol. III. p. 617. φθόνος νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπικὸν καὶ ἐσθιον ψυχὴν ἢ ἀν καταλάβοι (immo καταλάβη) ὥσπερ ἰς τὸν σίδηρον. Corrigen- dum suspicatus est Meinekius ad Menandrum p. 198. νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπίνης. Frustra: scripsit ille, quisquis fuit: νόσημα ψυχῆς σκυθρωπόν.

P. 227. faciliorem aestiva hibernam venationem esse docet, quod in solo putri et nivibus ferarum vestigia facile deprehendantur: ὥστε οὐδὲν δεῖ ζητοῦντα πράγματα ἔχειν, ὥσπερ ὁδοῦ φερούσης ἐπ' αὐτὰ, καὶ τὰ θηρία μᾶλλον τι ὑπομένει ὀκνοῦντα. ὥστε ἔστι καὶ λαγῶς καὶ δορκάδας ἐν ταῖς εὐναῖς καταλαμβάνειν. Sic illum locum scribendum puto. Vulgo ὑπομένει ὀκνοῦντα: ἔστι δ' ἔτι etc.

P. 229. forensis turbae clamores et ineptias describens haec posuit verba: κατὰ δὲ τοῦτο χαλεπὸν τὸ τῆς ὀργῆς αὐτῶν καὶ τοὺς ἀνθρώπους εὐθύς ἐξέπληττον, οἷς ἀνέκραγον, ὥστε etc. Corrigo: κατὰ δὲ τοσοῦτο χαλεπὸν — — οἷς ἐνέκραγον, ὥστε ... Sic Plutarchus de seditiosa Volscorum turba in Coriol. p. 233, A. ἀλλ' ἐγκραγόντες οἱ θρασύτατοι τῶν συνεστώτων — προσπεσόντες ἀθρόοι διέφθειραν αὐτόν. Τοῦτο autem dici vix potest quoties in alias longiores brevioresque formas depravatum sit. Ut Orat. XXII. p. 511. ἐν γὰρ ταύταις ἀπάσαις ταῖς βουλαῖς οὐχ ἥκιστα ἐμπίπτει καὶ τὸ τοιοῦτον· εἰ δίκαιον τοῖς μὴ προαδικήσασι πολεμεῖν· εἰ συμβέβηκεν ἀδίκημα παρὰ τούτων, οἷς διανοοῦνται πολεμεῖν, πηλίκον τι τοῦτο συμβεβηκός. Fallitur Reiskius, καὶ vel ἢ ante πηλίκον inserendum putans. Duplicem enim ait deliberationem esse, primum nullane accepta iniuria bellum gerendum sit; deinde ut sit illata iniuria, tamen quanta sit, utrum digna quae armis vindicetur necne, quaerendum esse. Sed extrema sic corrigenda sunt: πηλίκον τι τὸ συμβεβηκός. Orat. XXVIII. p. 533. extr. τὸ δὲ ἀνέχεσθαι τοῦ χρέονος — τὸ δὲ εἶναι γενναῖον. Coniunctim scribi volebat Casaub. τὸ δὲ εἶναι γενναῖον. Dionis fuit: τοῦτο δὲ εἶναι γ., quod miror praetermissum a Wyttenbachio, ubi utitur hoc loco, ad Selecta Princ. Hist. p. 409. (324. Lips.) Eiusdem consuetudinis observatione, quae hoc loco ut δὲ repeteretur effecit, eadem vocula eximenda est e loco Junci de Senectute, apud Stobaeum Floril. Vol. III. p. 390. ὅτι ἄρα τὰ μὲν θεῖα καὶ μεγάλα καὶ οἷς ἐφέστηκε δαίμων τις ἢ θεὸς ἢ τύχη, ταῦτα δὲ καὶ

ἀκόντων ἡμῶν κρατεῖ. Scrib. ταῦτα μὲν καὶ ἀκόντων ἡμῶν κρατεῖ. Musonius apud eundem III. p. 387. scripserat laud dubie ἐντυχόντες ἀνθρώποις τοιοῖς δὲ τισιν, οἷους ὄντας αὐτοὺς θεῖους καὶ θεοειδεῖς ἀνόμαζον, non, ut vulgatum, τοῖς δὲ τισιν. Chrysostomo nostro non dubitabis monitus quin suum reddamus Orat. XXVI. p. 524. scribendo: μὴ ἄρα τοιοῦτον ἢ τὸ βουλευέσθαι, ὥστε ἐξ ὧν οἶδαμεν, ἐκ τούτων καὶ περὶ ὧν οὐδέπω ἴσμεν τεκμαίρεσθαι καθάπερ οἱ ἀρτιάζοντες ἴσασι μὲν, ὅτι etc. Vulgo τοῦτο. Contra in orat. XXXI. p. 623. scribendum οὐδὲ γὰρ ὑμᾶς λέληθεν ὡς οὐδὲν ἐστι τὸ τοῦτον ἴστασθαι τὸν τρόπον, ubi edd. τὸ τοιοῦτον ἴστασθαι τ. τ. Julii versus sunt apud Stob. Vol. III. p. 404.

Φέρετερον εὐκλῆα μοῖραν ἐπ' ἀκλήη βιότιο.

εὐρέμεναι, ἀγαθὸν δὲ θανεῖν τῷδε περὶ ἔργω.

de quibus elegans Jacobsii exstat coniectura in Lectt. Stob. p. 143. ἀγαθῷ περὶ ἔργω. Facilior autem atque, ut puto, vera nostra est correctio τοῖσδ' ἐπὶ ἔργω.

P. 232. ἐπεὶ καὶ νῦν, ἔφη, ὧ ἄνδρες, σχεδὸν τι τὰ δύο μέρη τῆς χώρας ἡμῶν ὄρεινά ἐστι δι' ἀμέλειάν τε καὶ ὀλιγανθρωπίαν. Correxeram ante hos sex annos ἔρημά ἐστι in Specimine Rerum Euboicarum p. 1. not. 3. idemque nunc video placuisse Imperio. Obiter videamus Arriani locum De Exp. Alex. VI. 3, 7. καὶ που καὶ γάπαϊ ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ τῇ τε ἔρημίᾳ καὶ τῇ ἀντιπέμφει τοῦ κτύπου καὶ αὐταὶ ζυνεπελάμβανον, ubi scribendum censeo τῇ τε ῥώμῃ καὶ τῇ ἀντιπέμφει τοῦ κτύπου etc.

Apud Dionem eadem pagina scriptum est vulgo: ἂ εἴ τις θέλοι γεωργεῖν, οὐ μόνον προῖκα δάην, ἀλλὰ καὶ ἀργύριον ἠδέως προστελέσαιμι. Oportebat autem: ... δάην ἂν, ἀλλὰ καὶ ἀργύριον ἢ. πρ. Quam correctionem ne mirere a Reiskio et hoc loco et multis aliis praetermissam, lege eius annotationem ad h. l. unde intelliges, non ignarum vitii fuisse, sed adderetur particula an omitteretur, in hoc praesertim scriptore, non in magno discrimine postuisse. Sed haec quidem atque talia post-hac non attingam; alia enim et tempora hodie et iudicia hominum sunt, ut non sit verendum, ne, qui novis curis expolitur Dionem edet, aut negligenda ista putet, aut quae sunt disputata ab hominibus doctissimis de ratione modorum et de usu illius particulae, non pertractata habeat. Sunt tamen quidam loci, in quibus quum perperam additam esse ἂν particulam appareat, tamen ambigua sit ratio mendendi. Vt in Orat. XI. p. 354. συμβῆναι γὰρ οὐχ ἀπλῶς τὴν μνηστειαν, ἀλλὰ ἐπιβουλεύειν ἂν αὐτὸν τοῖς ἐκεῖ πράγμασι διὰ τοῦτο μὴ λανθάνειν αὐτούς. Quae mihi sic corrigenda videntur: ἀλλ' ἐπιβουλεύειν ἅμα αὐτὸν τοῖς ἐκεῖ πράγμασι, καὶ τοῦτο μὴ λανθάνειν αὐτούς. Idem error apud Dionem Cassium Lib. XLV. 39. καίτοι δυοῖν ἡμῖν

ἀνάγκη θάτερον, ἢ τούτους πάντας, τὸν Καίσαρα λέγω, τὸν Βρούτον, τοὺς πάλαι στρατιώ-
τας, τὰ στρατόπεδα ἂν κακῶς τε βεβουλευῶσθαι φάναι καὶ τιμωρίαν δεῖν ὑποσχεῖν, etc.
Scripsit Dio: ἅμα κακῶς τε βεβουλευῶσθαι etc.

P. 234. τοὺς πρώτους ἐπιδημήσαντας. Recte corrigit Reiskius πρώτον: quod confirmare poterat, si modo quae ratio cogit talibus adminiculis egerit, ex Orat. XXXIII. p. 13. ὑμεῖς δὲ, ἂν μὲν ἐκ τύχης ὁ ποταμὸς μεταβάλλῃ (immo μεταβάλλῃ) καὶ βυῆ θολερώτερος, ἀχθεσθε καὶ πρὸς τοὺς πρώτον ἐπιδημήσαντας αἰτίαν λέγετε. Quo loco notari velim loquutionem hanc, βυῆ θολερώτερος, compositam exemplo, quo dixit Thucydides Lib. II. c. 5. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐβύθη μέγας· similiterque Plutarchus in Lucullo p. 507, D. Λούκουλλος δὲ συντόμως ὀδεύσας ἐπὶ τὸν Εὐφράτην καὶ κατιόντα πολὺν καὶ θολερὸν ὑπὸ χειμῶνος εὐρῶν ἤσχαλλεν. Agesilao p. 613, E. ἐβύθη δὲ πλείστος ἑαυτοῦ καὶ μέγιστος τότε ὁ Εὐρώτας. Alexandro p. 698, E. τραχὺν δὲ τὸν Ὑδάσπην ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἐπιόντα καὶ μετέωρον ἔκρηγμα ποιῆσαι μέγα. Arrianus de Exp. Alex. VII. 21, 3. ὁ γὰρ Εὐφράτης — — μέγας τε ἐπέρχεται καὶ ὑπερβάλλει τὰς ὄχθας ἐς τὴν γῆν τὴν Ἀσσυρίαν. Unde corrigendus idem Arrianus Lib. VI. 25, 10. ἐμπλησθεῖς ὑπὸ τῶν ὄμβρων ὁ χειμαβῆος — τοσοῦτος ἐπῆλθε τῷ ὕδατι κτλ. item Dio Cassius L. XXXIX. c. 61. καὶ τούτῳ ὁ Τίβερης — τοσοῦτος ἐξαπιναιῶς ἐβύθη. utroque loco vulgatum τοσοῦτον. Denique Plutarchus quoque in Othone p. 1068, D. ἀλλ' οὐπω τοσοῦτος ἦρθη πρότερον scripsisse videtur, non ut editum est τοιοῦτος.

Eadem pagina Dionis haec verba leguntur: ἐμοὶ δὲ, ἔφη, δοκεῖ — — συγγνώ-
ναι αὐτοῖς, ὅτι ἐξημον καὶ ἀχρεῖον γεωργήσαντες τὴν γῆν κατεβάλλοντο. Quae non male correxit Casaubonus hoc modo: ... γεωργήσαντες τὴν γῆν κατελάβοντο. Mihi tamen in mentem venit scripsisse Dionem: ὅτι ἐξημον καὶ ἀχρεῖον ἐγεώργησαν τὴν γῆν κατα-
λαβόντες.

P. 235. πάλιν οὖν ἠγοράσκει καὶ ἔφη με ἀγροίκον εἶναι παντελῶς· καὶ γὰρ πάλιν εἶπον· οὐ καὶ σὺ ἀγροῦς λέγεις; Corrupta haec esse facile assentior viris doctissimis, qui suas de his coniecturas protulerunt. Medendi aliam ingressus sum viam. Docuerat pastor ille, quem Dio induxit, sycophantas istos, quibus auctoribus evocatus fuerat, verba populo dedisse, quum agros divitiasque pastorum loquebantur. Nunc homo bonus, ἀγροίκου nomine ornatus, quasi quidam latifundiorum possessor, istas iam nugas devorare non potest respondetque subiratus, ut ego arbitror, in hunc modum: Οὐ πάύση ἀγροῦς λέγων;

Proxima quum post Imperium aut nulla aut levi tantum ope indigeant (scripserim enim potius οὐχὶ καὶ ἴσταμεν τὰ κρέα ἡμεῖς, ἀδ' ἂν ἦ, δίδομεν), totos nos confe-

ramus licebit ad eos locos, quos in remedii societatem vocare placuit. Eorum primus est apud Dionem Cassium Lib. XLI. c. 61. ταῦτα μὲν ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὡς ἤκιστα συνηνέχθη. Ubi quum verba ὡς ἤκιστα corrupta esse apparet, conieci ὡς ἤκαστο. Geminus locus Plutarchi in Pyrrho p. 398, F. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς περ εἰκάσθη, μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἐγένετο. Apud Stobaeum Vol. III. p. 149. Hieroclis verba sunt: ἡμῖν δ' ὅμως σπουδαστέα περὶ τὴν ἐξομοίωσιν ἔστιν· ἦκοι μὲν γὰρ ἂν εἰς τὸ μέτριον· ubi corrigendum ἦκοιμεν. Apud Chrysostomum nostrum legi in Orat. LIII. p. 278. τὸ γὰρ ἐν πενία διαγενέσθαι καὶ ἀλάμενον καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ποιημάτων περιζῶντα, ὅπου ἀποζῆν, θαῦμα τῆς ἀνδρείας καὶ μεγαλοφροσύνης, sed corruptum esse pro certo habeo. Legendum: θαυμαστῆς ἀνδρείας κ. μ. Huic quodammodo contrarium vitium eximendum est ex eiusdem Orat. LI. p. 265. καὶ μὴν ἢ γε πρὸς τὰς τιμὰς μεγαλοψυχία πῶς οὐχὶ θαυμαστῆς πόλεως; Corrige πῶς οὐχὶ θαυμαστῆ τῆς πόλεως; Orat. LXV. p. 343. med. ἔστι δὲ ἄτοπον, εἴ τις μὲν ἕκαστος οὐ δύναται φέρειν ἐπίου τῶν εὐτυχοῦντων etc. Scrib. ἔστι δὲ ἄτοπον· αὐτὸς μὲν ἕκαστος —. Similem Lysiae locum Or. VI. §. 15. citavit Matth. Gramm. Gr. p. 1294. adde Dionis Orat. XXXI. p. 566. οὐκοῦν ἄτοπον· εἰ μὲν ἀργυρίον τις ὑμῖν ἐχαρίζετο ἀφ' ἑαυτοῦ ζένος ἢ μέτοικος, τοῦτον μὲν οὐκ ἂν ἠγείσθε περιέρχον — συμβουλευόντος δὲ τι τῶν χρησίμων δυσχερέστερον ἀκούσεσθε, ὅς ἂν μὴ τύχη κληθεῖς ἢ μὴ ὑπάραχη πολίτης. — Orat. LXVI. p. 353. τοῖς ἀτίμοις ἀβίωτος εὐλόγως ὁ βίος φαίνεται —, ὅτι τῶ ἐφελήσαντι τύπτειν ἔξεστι καὶ κόλασις οὐκ ἔστι, νῆ Δία, τοῦ προπηλακίζοντος. Reiskio haec suspecta non fuisse minime miror, quippe supra quam credi potest formulae illius, quae est νῆ Δία, amanti. Tu non dubitabis reponere: καὶ κόλασις οὐκ ἔστιν οὐδεμία τοῦ προπηλακίζοντος. Non magis eadem formula toleranda est in Orat. XXXIV. p. 45. qui locus ita scribendus videtur: καθόλου δὲ οὐ τοῦτο μάλιστα τῶν ἐν τῇ πόλει βουλόμενος εἰπεῖν οὐδὲ οἷόν ἐστι δεῖξαι προήλθον ἴσως, ἀλλ' ἐκεῖνο σαφὲς ὑμῖν ποιήσων, ὅπως διάκεισθε πρὸς ἀλλήλους, καὶ μὴ λίαν πιστεύειν ὑμᾶς ἄξιον τῆ παρούσῃ καταστάσει καὶ κατ' ἀλήθειαν οἶεσθαι συμπεπνευκέναι. Ad ἄξιον subaudiendum εἶναι: de qua ellipsi videndus Schaeferus ad Plutarchi vitas Vol. V. p. 319. Nisi forte praestat corrigere ἀξίων.

P. 239. πρὸς γὰρ τῇ εὐσεβείᾳ καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἐκείθεν καὶ ὀτιοῦν λαβεῖν. Miror Reiskium, postquam codex obtulit, quod et ipse olim coniecerat et Morellus, ἀσεβείᾳ, mutasse sententiam et antiquas sordes maluisse. Eu et α frequenter confundi notissimum est. Sic apud Dionem Orat. XXXII. p. 657. editum est οὐδὲν μέντοι γε καὶ ἀγεννὲς ἀνθρώπων οὐδὲν ὡς εἰπεῖν ἐπισταμένων, ἀλλὰ χρειῶν τροφῆς. Scripsit autem Dio εὐγενές. Praeterea accentum vocis χρειῶν correxit Jacobsius ad Athen. p. 367.

Menandri fragmentum, quod est apud Meinekium p. 43. emendandum censeo hoc modo:

οὐ δὲ γὰρ ἀδικεῖν τοὺς ἰκέτας, ἄλλως τε καὶ
 ὅταν μετ' ἀγνοίας τι, μὴ πονηρίας,
 πταίσωσιν· αἰσχρὸν ἔστι τοῦτο γὰρ πάνυ.

ubi v. 2. vulgatum est *εὐνοίας*. Per occasionem corrigam Plutarchi verba in Comparatione Alcib. cum Coriol. c. 2. Vol. I. p. 381, 21. Schaeff. ἔπειτα πολλαῖς πρῆσβει-
 αῖς καὶ δεήσεσι μίαν ἰωμένων ὀργὴν καὶ ἀνίαν οὐ τεγχθεῖς etc. ubi nec ἀνίαν nec ἀνοίαν,
 quod habent alii, verum est, sed ἀγνοίαν. Sed confusionis illius quum possim plu-
 ra, unum insuper exemplum afferam, ut doctorum studia ad pulcherrimum lyrici
 poetae fragmentum convertam, quod sub Hermolochi nescio cuius sive Hermolai
 nomine latet apud Stobaeum Vol. III. p. 256. Verba haec sunt: Ἀτέκμαρτος ὁ πᾶς
 βίος οὐδὲν ἔχων πιστὸν πλανᾶται συντυχίαις· ἐλπίς δὲ φρένας παραθαρσύνει· τὸ δὲ μέλλον
 ἀκριβῶς οἶδεν οὐδεὶς [οὐδ'] ὁ θάνατος ὅπῃ φέρεται· θεὸς δὲ πάντας ἐν κινδύνοις θνατοὺς κυ-
 βερᾶ, ἀντιπνέει δὲ πολλαῖς ἀτυχίας δεινὴ τις αὔρα. Quae mihi quidem ita comparata
 videntur, non ut imitationem quandam poetae, quod visum est Jacobsio ad Anthol. Gr. T. X. p. 249. sed integram ipsius poetae ῥῆσιν haberi contendam. Cedunt
 autem verba velut sua sponte in numeros et versus, quibus descripta quondam
 fuerunt.

Ἀτέκμαρτος [βροτῶν]

ὁ πᾶς βίος, οὐδὲν ἔχων πιστὸν, πλανᾶται συντυχίαις.

ἐλπίς δὲ φρένας παραθαρσύνει· τὸ δὲ μέλλον ἀκριβῶς
 οἶδεν οὐδεὶς θνατὸς ὅπῃ φέρεται·

θεὸς τιν' ἀντάσαντα κινδύνοις ἰθύνας κυβερᾶ,
 ἀντιπνέει δὲ πολλαῖς εὐτυχίας δεινὰ τις αὔρα.

Quintum versum aliquo modo correxi, non quo sic scriptum a poeta puta-
 rem, sed ut sententia constaret: quae mihi videtur talis fuisse, qualis est apud
 Horatium Carm. I. 34, 12.

valet ima summis

Mutare, et insignem attenuat deus,
 Obscura promens.

vel apud Euripidem in Heraclidis v. 613, 614.

τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχῶν ἄκισε,
τὸν δ' ἀνάγων*) εὐδαίμονα τεύχει.

item in Archelai fr. 26. Telephi fr. 25. inc. 108. Sophoclis fr. 518. Dind. Lucillii Epigr. CXIX. Palladae Epigr. LXX. (Anal. Br. T. H. p. 342. 431.) Ceterum non indignum esse illud fragmentum, quod supra posui, Simonideo ingenio concedent, ut opinor, qui illius poetae reliquias tractaverunt: in quibus permulta de humani generis imbecillitate dicta reperias. Ut in fragm. XIV. Gaisf. quod ita restituendum videtur:

ὀλίγον μὲν κάρτος, ἀπρηκτοὶ δὲ μεληδόνες [ἀνδρῶν]:
αἰῶνι δ' ἐν παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
πᾶσι δ' ἀφουκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον οἱ τ' ἀγαθοί,
ὅστις τε κακός.

P. 239. καὶ τοὺς λάρους ἀπαξ εὖρον ποτε ἐμβρασμαμένους, καὶ τούτους ἐπέπηξα εἰς τὴν δρυὶν ἱεράν τὴν πλησίον τῆς θαλάττης. In primis verbis non immerito haesit Jacobsius, cujus duae exstant de hoc loco conjecturae, una in Not. ad Anthol. Palat. p. 384. καίτοι ταλάρους ἀπαξ εὖρον, altera in Diurnis Scholasticis a. 1833. p. 830. καίτοι λάρους ἀπαξ εὖρον. Utramque docte et ingeniose esse excogitatam quis neget? sed tamen mihi fateor nondum neque ad credendum, neque ad eligendum inclinasse sententiam. Interim eximamus ex hoc loco soloecismum, qui est in verbis εἰς τὴν δρυὶν ἱεράν, addendo ante ἱεράν articulo, Eadem medicina eget Dio Cassius XLIX. c. 9. καὶ ἡ χώρα ἢ μὲν ἐγγὺς αὐτῆς ὑπὸ τῶν ὀπλισμένων, ἢ δ' ἄλλη προσεχῆς ὑπὸ τοῦ λοιποῦ ἑκατέρων ὀμίλου κατείχεται. Scrib. ἢ δ' ἄλλη ἢ προσεχῆς. Et Lib. LIX. 5. καὶ γὰρ τᾶλλα εἰς τὴν ἐπιτήδευσιν αὐτῶν φέροντα αὐτὸς τε πολυτελέστατα ἐπὶ πάσῃ προφάσει καὶ διετίθει καὶ καδίστατο, —. Legendum videtur: καὶ γὰρ τᾶλλα τὰ εἰς τὴν ἑ. α. φ. αὐτὸς τε πολυτελέστατα καὶ ἐπὶ πάσῃ προφάσει διετίθει καὶ καδίστατο.

P. 240. ὁ δὲ εἶπεν· ἄνδρες, ἐγὼ πάλαι τοῦτον ἀμφιγνοῶν ἠπίστου ὄμως· ἐπεὶ σαφῶς αὐτὸν ἔγνων, δεινὸν μοι δοκεῖ etc. Recte Reiskius ἐπεὶ δὲ σαφῶς —. Or. XXIX. p. 542. scribendum: ἐνθάδε δὲ ἡ γῆν περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐστίν, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἠττα-

*) Pro ἀνάγων vulgo legitur ἀλάταν. Illud commendat Sophoclis locus in Aiace v. 131. ὡς ἡμέρα κλίνει τε καὶ ἀνάγει πάλιν Ἄπαντα τὰνθρόπεια.

μένους ὁμοίως ὁ νικῶν ἀνταγωνιστὰς ἔχει καὶ τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. Vulgo ἔπειτα. Orat. LXIV. p. 340. δίοπερ μοι δοκοῦσι καὶ ἀνδρωποι τὰ μὲν ἄλλα πάντα τῶν πραγμάτων ἐπιτρέπειν τῇ τύχῃ, καὶ κλήρω τὰς ἀρχὰς καὶ στρατηγίας ποιοῦμενοι· καὶ ἀδελφοὶ κτῆσιν αὐτῶν οὕτως διανέμονται· ἔπειθεν ἄρα καὶ τὸν Πολυνείκην, εἴπερ καλῶς ἐβουλεύετο, κλήρω πρὸς τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς βασιλείας λαχεῖν. Conjecturam de hoc loco prodidit Jacobsius ad Athen. p. 247. et ante illum Reiskius. Tertia accedat nostra: δίοπερ μοι δ. κ. ἄ. τὰ τε ἄλλα π. τ. π. ἐ. τῇ τύχῃ, ἐπὶ κλήρω τὰς ἀρχὰς — — ποιοῦμενοι, καὶ ἀδελφοὶ — νέμονται. Ἐδεῖ δ' ἄρα καὶ τὸν Πολυνείκην etc. In Veneta scilicet legebatur ἐπεὶ δὲ ἄρα.

P. 250. οὐδαμῇ τοιοῦτον εὐρίσκω τὸ τῆς ξενίας (scil. παρὰ τοῖς πένησι, quale dixit Euripides), ἀλλὰ καὶ πῦρ ἐναύοντας προθυμότερον τῶν πλουσίων καὶ ὁδῶν ἀπροφασίστους ἡγεμόνας· ἐπεὶ τοι τὰ τοιαῦτα καὶ αἰσχύνοιο ἀν'· πολλάκις δὲ καὶ μεταδιδόντας ὧν ἔχουσιν ἐτοιμότερον. Corruptelae indicia quum sua sponte in oculos incurraunt, medelam monstrabimus, si minus certam, satis tamen probabilem: .... ἡγεμόνας, ἕτερά τε ποιοῦντας τοιαῦτα, ἃ καὶ αἰσχύνοιντ' ἀν' πολλοὶ, καὶ δὴ καὶ μεταδιδόντας ὧν ἔχουσιν ἐτοιμότερον.

P. 252. παρ' ὧν δηλονότι καὶ αὐτοὶ προσεδόκων τῶν ἴσων ἐντυχεῖν. E Venetae lectione ἀντυχεῖν efficiendum potius fuit ἀν τυχεῖν, quod video ante nos monuisse Jacobsium ad Athen. p. 15. Sic Or. XXXVI. p. 75. scrib. εἰ δὲ μὴ, θαδίως ἀν ἐφράττετο, pro vulg. ἀνεφράττετο. Xenoph. Cyrop. II. 4, 17. πέμψαιμι ἀν σοι ἱκανοὺς ἰππέας καὶ πεζοὺς τῶν παρ' ἐμοὶ ἡθροισμένων, οὓς σὺ λαβὼν εὐθύς ἀνίοις. Scrib. ἀν ἴοις. Dio Cassius Lib. XLIV. 30. scripsisse videtur καὶ τίς ἀν ἀριθμῆσαι δύναιτο τὸ πλῆθος τῶν χρημάτων, ubi vulgo ἀνταριθμῆσαι. Contrarius error in Eusebii loco apud Stobaeum Floril. Vol. I. p. 43. ἐπιβουλευόμενος δὲ ἀνευ ἀνάγκης τοῦ τι ἀν δρᾶσαι ἀνήκεστον ἀπαθῆς διαφύγομι. Corrige τοῦ τι ἀντιδρᾶσαι. Item apud Plutarchum in vita Dionis p. 962, D. Πλάτων μὲν οὖν, ὡς φησιν αὐτὸς, ἑαυτὸν αἰσχυνθεὶς μάλιστα μὴ δόξειεν ἐν λόγοις εἶναι μόνον, ἔργου δ' ἐκὼν οὐδενὸς ἀν ἀψασθαι etc. corrigendum μὴ δόξειε λόγος εἶναι μόνον, ἔργου δ' — ἀνθάψασθαι. Auctor ipse Plato Epist. VII. p. 328, c. Eundem locum expressit Marinus V. Procli c. 14. p. 11. Boiss. ἴνα δὲ μηδὲ ἐν τούτοις δοκῇ λόγος εἶναι μόνον, ἔργου δὲ μηδενὸς ἀνθάπτεσθαι etc. Unde facile intelligitur, erravisse Schaeferum, quum Platonica e Plutarchi loco corrigenda censuit. — Menandri habemus fragmentum pulcherrimum ex ea fabula, quam inscripsit Μέθην: in quo vel explicando vel emendando duo eruditissimi homines, ut ego arbitror, operam perdiderunt. Id ego ubi dixero in quam sententiam scri-

ptum sit, ut iudicare ipse possis, duplici exemplo subiiciam, uno corrupto, quod exstat apud Athenaeum Lib. VI. p. 364, D. et in Menandreis Meinekii p. 107 seq., altero emendato. Loquitur igitur nescio quis de Deorum iniquitate, qui aut nullam hominibus aut vilissimam pro ingenti sacrorum sumptu mercedem rependant. Is quum rationem iniisset impensae, quam fecisset ipse, perguit ita:

δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
 ἡμᾶς, εἰάν καὶ καλλιερηθῆ τοῖς θεοῖς,
 τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν·
 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;

Quae quum ita sint affecta, ut nec versus nec sententia constet, metro quidem erunt fortasse qui consultum putent a Guil. Dindorfio, qui tertio versu scripsit τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀν' ἐλεῖν τὴν ζημίαν: ceterum non magis ista me quam quae erant ante vulgata intelligere fateor. Videor autem mihi reperisse non modo quod possit intelligi, sed quod non dubitem ponere pro Menandreo:

δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
 ἡμᾶς, εἰάν καὶ καλλιερηθῆ τοῖς θεοῖς,
 τούτων, τσαύτην δ' ἀν' ἐλεῖν τὴν ζημίαν;
 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;

In his τούτων est pro ἀντὶ τούτων. Similiter Euripides dixit in Meleagri fr. 12. μόνον δ' ἀν' αὐτὸ χρημάτων οὐκ ἀν' λάβοις, Γενναιότητα κἀρετήν. cf. Schaefer. Appar. ad Demosth. T. II. p. 501. Monet locus, ut, quam tot aliis impertivimus opem, eam ne denegemus Arriano, destitutum se ab nupero editore querenti. Nam in I. libro de Exp. Alex. c. 18, 3. haec verba leguntur: καὶ τὰς μὲν ὀλιγαρχίας πανταχοῦ καταλύειν ἐκέλευσε, δημοκρατίας δὲ τε ἐγκαθιστάναι καὶ τοὺς νόμους τοὺς σφῶν ἐκάστοις ἀποδοῦναι καὶ τοὺς φόρους ἀνεῖναι, ἴσους τοῖς βαρβάροις ἀπέφερον. Quae non minus sunt vitiosa quam vetus lectio, quae in edd. Venet. et Basil. exstabat, δημοκρατίας δὲ τε ἐγκαθιστάναι. Neque enim iungunt Attici particulas δὲ τε. Scripsit Arrianus: δημοκρατίας δ' ἀντικαθιστάναι, etc.

Apud Dionem (huius enim repetimus emendationem) sequuntur haec: ὅποια σχεδὸν καὶ τὰ τὸ νῦν ἐστὶ Φιλανθρωπίας τε πέρι καὶ τῆς προαιρέσεως. Quae quomodo Reiskius restituenda censuerit, apud ipsum videant quibus scire cordi est. Mihi haec visa sunt probabilia: ὅποια σχεδὸν καὶ τ' ἄλλα νῦν ἐστὶ Φιλανθρωπίας τε πέρι καὶ τῆς ἄλλης προαιρέσεως. Jamblichi ex Epistola, quam scripsit ad Sopatrum de

puerorum educatione, verba haec sunt apud Stob. Vol. IV. pag. 414 seq. μετὰ δὲ ταῦτα προστάγματα τινὰ νομοθετητικά, μικρὰ μὲν ὄντα τοῖς ξήμασι, μεγάλην δὲ τινὰ δύναμιν τοῖς τηλικούτοις παρεχόμενα, οἷον τὸ δεῖ καὶ ποτε οὐ δεῖ καὶ τὸ μέχρι πόσου καὶ ποῖόν τι τὸ ἀρίστῳ ἐστὶ μέτρον καὶ τις τὰ τοιαῦτα συμμετρίαν αὐτοῖς συναρμόζει, etc. Sic enim edidit hunc locum Gaisfordius. Scripsit autem Jamblichus: οἷον τὸ πότε δεῖ, καὶ πότε οὐ δεῖ καὶ τὸ μέχρι πόσου, καὶ ποῖόν τι τὸ ἀρίστῳ ἐστὶ μέτρον, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα etc. Proxima quoque nonnihil adiuvanda sunt; ut recte procedant: καὶ τότε δὴ κρείττιστόν ἐστι τὰ οἰκεία παράγγελα καὶ νομοθετήματα (adde τὰ) φέροντα πρὸς ἐκάστην ἀρετὴν παραδιδόναι δεόντως. Sed quoniam puto fore, qui addita voce ἄλλης iustae nos audaciae modum excessisse criminentur, placet addere de multis paucos locos, quos eodem aut simili supplemento egere manifestum sit. Sic quae sunt vulgata in Dionis Cassii Lib. XXXVIII. c. 41. οἱ μὲν γὰρ οὐτ' ἀκριβῶσαι τὰ τῶν συμμάχων, καὶ τοσοῦτον αὐτῶν ἀφεστηκότες, ἠδυνήθησαν ἂν, καὶ πρὸς εἰδότας καὶ πρὸς παρεσκευασμένους τοὺς πολεμίους οὐκ ἂν ὁμοίως ἐπιτηδείως προσηνέχθησαν, non dubito quin hoc modo integranda sint: ... [ἄλλως τε] καὶ τοσοῦτον αὐτῶν ἀφεστηκότες ..., καὶ πρὸς εἰδότας καὶ πρὸς παρεσκευασμένους etc. Idem lib. XLIX. c. 26. fertur scripsisse: οἱ γὰρ σφενδονῆται, πολλοὶ τε ὄντες καὶ μακροτέρω τῶν τόξων ἰέντες, πάντα καὶ τὸν κατάφρακτον ἰσχυρῶς ἐλυμαίνοντο. Ego vero eum scripsisse puto: ... ἰέντες, τὰ ἄλλα τε πάντα καὶ τὸν κατάφρακτον ἰ. ε. Postremo in eiusdem lib. XLIV. 23. init. ecquis dubitare potest, quin sit scribendum αἰεὶ μὲν ἔγωγε οἴμαι χρῆναι μηδένα μηδενὸς μήτε πρὸς χάριν μήτε πρὸς φιλοκεικίαν λέγειν? vulgo μηδενὸς χάριν, omissis duobus vocabulis.

P. 252. αἰ γὰρ δὴ δοκοῦσαι φιλοφρονήσεις καὶ χάριτες, εἰάν σκοπῆ τις ὀρθῶς, οὐδὲν διαφέρουσιν ἐράνων καὶ δανείων, ἐπὶ τόκῳ συχνῶν καὶ ταῦτα ὡς τὸ πολὺ γιγνόμενα. Bene Reiskius συχνῶ: neque tamen opus est transpositione, καὶ ταῦτα συχνῶ. Vide praeter Matth. Gramm. Gr. p. 873. Dobraeum ad Aristoph. Plut. 546. p. 121. ed. Lips. Fritschium Quaest. Lucian. p. 231. Sed γιγνόμενα mutandum in γιγνόμεναι vel γιγνομένων.

P. 254. Mentionem, inquit, in illa de paupertate disputatione fecimus poetarum, non quodam studio obtrectandi, ἀλλὰ παρ' ἐκείνοις μάλιστα εὐεχέειν ἠγαγόμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδέκει περὶ τε πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσι, καίτοι μέγιστον οἶονται σφίσι γενέσθαι ἂν ἐφ' ἐκάστου τῶν τοιούτων. Δῆλον γὰρ ὅτι μὴ συμφανούντος αὐτοῖς τοῦ ποιήματος μηδὲ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντος οὐκ ἂν οὕτω σφόδρα ἐφίλουσαν οὐδ' ἐπήγουσαν, ὡς σοφούς τε καὶ ἀγαθούς γενέσθαι καὶ τάλιθ' ἔλεγοντας.

Miror pro incorrupto usum esse hoc loco Thomam Wopkensium Lectt. Tull. II. 2. p. 125. (174. ed. Hand.) ob pleonasmum, quem putat esse in his verbis τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει. Scio sane usurpari talia a Graecis, auctoremque iis qui postea fuerunt ipsum iam Homerum exstitisse. Sed Dionis locum ad id genus non pertinere patebit, ubi eum dederō emendatum. Uten- dum est autem transpositione nonnullorum verborum: quod emendationis genus etsi improbatur a multis, tamen si rem vere putes, nihilo incertius est quam reli- qua eiusdem artis, quae probabilia coniectura sequitur. In Dione autem eo minus reprehendi potest, quod eius verba constat non semel mirum in modum esse per- turbata a librariis. Scribendum igitur censeo: ... διάνοιαν. Δῆλον γὰρ ὅτι μὴ συμφω- νοῦντος αὐτοῖς τοῦ ποιήματος μηδὲ τὴν αὐτὴν γνάμην ἔχοντος οὐκ ἂν οὕτω σφόδρα ἐφίλουον οὐδ' ἐπήνοον ἂν ἐφ' ἐκάστου τῶν τοιούτων, ὡς σοφούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ ἐγνωκότας τὰ ληθῆ, λέγοντας ἃ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει περὶ τε πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσι τε καὶ μέγιστον οἴονται σφίσι γενέσθαι. Ne quis autem eadem me temeritate conglu- tinasse orationem Dionis putet, qua erat confusa a librariis, unam certe rem signifi- ficabo, quae me ut partem verborum ex media sententia excerptam in extrema collocarem impulit. In ea enim parte est verbum ἐδόκει, quod Reiskio quidem in δοκεῖ mutandum videbatur, neque immerito, si quidem eo loco, quo erat positum in libris, relinqueretur. Bonum vero factum, quod, qui tantum vulnus Dioni in- flixerunt, non omnia simul indicia, e quibus de vero ordine verborum constaret, sustulerunt. Recte enim scriptum esse ἐδόκει translata quo debebat illa orationis parte atque in sententia condicionali inclusa apparet.

Eadem pagina scripta sunt haec: τί δ' αὖ ἄσυχλόν τινα ἐλπίζεις κερδαίνειν μέγιστον, ἂν τύχῃς πλουτήσας etc. Quae sic correxi: τί δ' αὖ σύ; τί ἂν ἐλπίζεις etc. Fidem emendationi faciet locus Xenophontis in Convivio c. 3, 8. τί γὰρ σύ, εἶπεν; ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, ὧ' Ἀντίθενες; Jacobsio aliud quondam placuisse videre licet in eius Animadv. in Athen. p. 200.

P. 257. τάχα γὰρ ἂν φανῆται χαλεπὸν τοιούτω βίῳ διαρκεῖν. Si ἂν particula futuro indicatiyi iungeretur, facillimum erat corrigere φανεῖται. Sed id quum recte videatur pars grammaticorum negare, scripsisse Dio putandus est: τάχα γὰρ ἂν φα- νεῖη τι χαλεπὸν. Sic in orat. XXVII. p. 529. εἰ δὲ τῷ συμβῆ πταίσμα, prave con- tracta voce ex συμβαίη. Or. XXXI. p. 646. scribendum: ταῦτα φαίη τις ἂν βέλτιον, ἢ τό γε καὶ ὑμᾶς οὕτως αὐτῶν ἠφανίσθαι τὰς τιμὰς. Vulgo φῆ τις βέλτιον. Contra orat. XXXVIII. p. 144. corriges: ταῖς δὲ πόλεσι φῆσει τις κοινῆ προσήκειν. Omninoque

tantam in hoc genere temeritatem libroriorum fuisse intellexi, non ut illorum suffragiis sed ratione sola verum iudicari debeat. Exemplo sint loci quidam Dionis Cassii. Lib. XXXVIII. c. 34. ὥστε τὸν Καίσαρα λόγους μὲν μηκέτ' αὐτῷ ἀντιπέμψαι, τὸν δὲ Βεροντίωνα — εὐθύς, καὶ πρὶν αἰσθηθῆσθαι τινὰ, προκατασχέιν. Corrigo εὐθύς, πρὶν καὶ αἰσθέσθαι τινὰ, προκατασχέιν. Lib. XLIV. 34. ἐπηγγέλλοντο μὴδ' ἀφαιρηθῆσθαι μηδὲνα μηδὲν μήτ' ἄλλως λυπήσειν. Scripsit Dio μήτ' ἀφαιρηθῆσθαι. Lib. LII. 37. σπεύσας δὲ τάχ' ἂν τι καὶ ἐξαμαύροις, ὃ μὴ δυναθῆσθαι ἂν ἀκέσασθαι. Syntaxis postulat δυναθῆσθαι. ibid. c. 40. ὡς εἶγε τὸ μὲν πρᾶγμα τὸ τῆς μοναρχίας αἰετῆ, τὸ δ' ὄνομα [add. τὸ] τῆς βασιλείας ὡς καὶ ἐπάρατον φοβηθῆς, etc. Scribendum φοβῆ. In Appendice Stobaei Vol. IV. p. 406. Democratis (vel potius Democriti) verba leguntur: οὔτε τέχνη οὔτε σοφίη ἐφικτὸν, ἢν μὴ μάθῃσις. Quorum ultimum quis non videat scribendum fuisse μάθῃσις? His expositis non dubito quin omnes nobis assensuri sint, Menandri fragmentum, quod est inter Incerta CLXVIII. sic corrigentibus

μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ,
κοῦ μὴ φοβηθῆς αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον.

Vulgo καὶ οὐ φοβηθῆσθαι. Jungatur his Euripidis fragmentum e Philoctete X. quod vulgo ita scriptum est:

Λέξω δ' ἐγὼ, κἂν μου διαφθεῖρας δοκῆ
λόγους ὑποστᾶς αὐτὸς ἠδικημέναι·
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τὰ μὰ μαθήσῃ κλύων·
ὃ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανίζει σοι λέγων.

corrigen- dum autem videtur hoc modo:

Λέξω δ' ἐγὼ, καὶ μὴ διαφθαρεῖς κακοῖς
λόγοις ὑποστῆς αὐτὸς ἠδικημέναι·
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τὰ μ' εἰάν μάθῃσις κλύων,
ὃ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανίζετω λέγων.

Postremo ἂν particulam tollam ex alio quodam loco Dionis, qui est in Or. XLVI. p. 219. in quo iuncta est praesenti indicativi. Is locus sic videtur scribendus esse: ταῦτα μὲν οὔτε καλῶς οὔτε συμφερόντως πράττετε. Ἀλλὰ τό γε ἀξιοῦν ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἀγορᾶς καὶ τοὺς δυναμένους χειροτονεῖν καὶ τοὺς μὴ λειτουργηκότας, εἰ δὲ μή γε, οὖς ἂν βούλησθε, σωφρονούντων τε ἀνδρώπων ἐστὶ, etc.

P. 258. antiquam vitae victusque consuetudinem ait tulisse cives σωφρονεστέρους τῶν ἐν ἄστει τρεφομένων ὑστερον ἐκκλησιαστῶν καὶ δικαστῶν καὶ γραμματέων αὐτῶν ἅμα καὶ

βαναύσων. Malim καὶ γραμματέων τῶν αὐτῶν ἅμα κ. β. Sic Euripides Hippol. 348. ἡδίστον ᾧ καὶ ταῦτόν ἀλγεινόν εἶ ἅμα. Bacch. 1150. τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν Κάλλιστον οἶμαι ταῦτό καὶ σοφώτατον ὄνητοῖσιν εἶναι χρεῖμα τοῖσι χρωμένοις. Thucyd. I., 23. οἱ (scil. σεισμοὶ) ἐπὶ πλείστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι οἱ αὐτοὶ ἐπίσχον. Nihil autem frequentius hoc errore, ut breviora maxime vocabula perierint praecedentium similitudine exitus intercepta. Sic apud Arrianum De Exped. Alex. II. 11, 12. scribendum: καὶ ἡ γυνή, ἡ αὐτὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Δαρείου, ubi vulgo deest articulus ante αὐτή. In Plutarchi Nicia c. 24. extr. video editum: ὥστε μὴ τεθυκότων τὴν εἰθισμένην θυσίαν τῶ Ἡρακλεῖ τῶν Συρακουσίων, θυῖσαι τότε τοὺς ἱερεῖς καὶ στρατηγούς ἀναβάντας. Sed scripserat Plutarchus nisi fallor: ὥστε μὴ τεθυκότων τέως etc. Hipparcho Pythagoreo apud Stobaeum Vol. III. p. 340. reddendum πάντων τῶν χαλεπωτάτων ἐπισημασμένων. Item Dionii Cassio XLV. 9. μετὰ τῶν στρατευμάτων τῶν ἐς τὴν Ἀπολλωνίαν προπεμφθέντων. XXXIX. 21. καὶ τὰς στήλας τὰς ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ Φυγῇ ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου σταθεῖσας καθεῖλε. XLI. 63. ἀμέλει καὶ τὰ γράμματα τὰ ἀπόδετα — οὐτ' ἀνέγνω οὐτ' ἐξεγράψατο. XLIII. 11. καὶ τὰ λοιπὰ χρεῖματα τὰ τε ἄλλα ὅσα αὐτῶν εἶχεν ἀποδοῦς. LVIII. 5. ἡ περὶ αὐτοὺς, ὡς εἰπεῖν, [adde τοὺς] αὐτοκράτορας. LIX. 7. καὶ ἐξῆν καὶ ἀνυποδήτοις [adde τοῖς] Βουλομένοις θεάσασθαι. Talia infinita sunt apud hunc scriptorem: in quibus ne mirere editorum patientiam, eiusdem generis nonnulla et Schaeferi diligentiam fugerunt in vitis Plutarchi et Ellendtium in Arriani libris qui sunt de expeditione Alexandri Magni. Nam ille in Comparatione Alcibi cum Coriol. c. 2. p. 381, 27. edidit haec accepta ab superioribus: Μαρκίῳ δὲ πάντα δίκαια ποιῶντας Οὐλούσκους οὐ καλῶς εἶχεν ἐγκαταλιπεῖν. et in vita Othonis c. 15. p. 273, 2. Φαιδρῶ δὲ καὶ καθεστῶτι προσώπῳ πανταχόσε τὰς ὄψεις περιαιγαγῶν etc. Scribendum autem fuerat in priore loco πάντα τὰ δίκαια, in altero Φαιδρῶ δὲ καὶ καθεστῶτι τῶ προσώπῳ. Non petam aliunde fidem emendationis, quam ab ipso Plutarcho: qui in vita Niciae c. 10. scripsit: ἔδοξαν ἐπὶ πάντιν ἡκεῖν τοῖς δίκαιοις. in Phocione c. 22. ἐγὼ σε, ᾧ Χαρκίλεις, ἐπὶ πάνσι τοῖς δίκαιοις γαμβρὸν ἐποιησάμην. in Arato c. 46. πάντα τὰ δίκαια καὶ Φιλάνθρωπα Ἀράτω πεποιηκώς. Et haec quidem de ea emendatione, quam fecimus in Coriolano: alteri autem loco, qui est in vita Othonis, geminus exstat in Bruto c. 16. Φαιδρῶ δὲ τῶ προσώπῳ τοῦ περὶ Κάσσιον ἐδάξβυνε. et apud Xenophontem Hist. Gr. III. 4, 11. Ἀγησίλαος δὲ μάλα Φαιδρῶ τῶ προσώπῳ ἀπαγγεῖλαι τῶ Τισσαφέρνει τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσεν. Tertius locus est in vita Tib. Gracchi c. 17. προήει δ' ὄμως ἄνω τὸν δῆμον ἠθροῖσθαι περὶ τὸ Καπετώλιον πυνθανόμενος· καὶ πρὶν ἐξελθεῖν προσέπταισε πρὸς τὸν οὐδὸν (malim ὀδὸν, vid. Meinek. Quaest. Menandr.

Spec. I. p. 7.), σφοδραῖς οὕτω πληγῆς γενομένης, ὥστε τὸν μὲν ὄνουχα ... βραγῆναι etc. Ubi quum res ipsa docet corrigendum esse σφοδραῖς οὕτω τῆς πληγῆς γενομένης, tum comparatus locus in vita Philopoemenis c. 6. p. 132, 21. simillimus: διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους ἐν μεσαγκύλω, καιρίας μὲν οὐ γενομένης, ἰσχυραῖς δὲ τῆς πληγῆς, ὥστε τὴν αἰχμὴν ἐπὶ θάτερα διῶσαι. His adiicere volebam etiam quartum locum, qui est in vita Pompeii c. 61. p. 90, 2. ἀπέλιπον τὴν πόλιν ἐν χειμῶνι καὶ ταραχῶ τοσούτω τὸ μὲν χρέσιμον ἀσθενὲς ἔχουσαν, τὸ δ' ἀπειδὲς ἰσχυρὸν καὶ δυσμεταχειρίστον ἀρχουσιν. Sed huic loco redditum iam e libris a Corae intellexi id quod ratio postulabat τοῖς ἀρχουσιν, quod confirmabam his de vita Galbae c. 18. ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἀρχουσιν ἦσαν. In Arriani libris de expeditione Alexandri quos dicebam locos eodem corruptelae genere laborare, eorum prior est in Libro III. 12, 5. κατὰ ἀρματα δριπανηφόρα, ubi bis addendus articulus; alter in Lib. IV. 6, 3. οἱ τὰ τε χεῖματα ζὺν Μέντηι πεμφθέντα καὶ τοὺς ζυμμάχους ὡς ἐπὶ θάλατταν κατήγαγον, ubi item τὰ addendum post χεῖματα. Peccatur vero etiam in contrariam partem, ut una pluresve syllabae male iterentur. Quo de genere unum nunc exemplum proferam, quod est in Procopii Lib. I. De Bello Gothico, c. 9. p. 48, 22. Dind. μηχαναὶ γὰρ μοι πεποίηται νῦν ἐς αὐτὴν, ἣν μὴ οὐχὶ ἀλῶναι ἀδύνατον. Corrigo: ... νῦν, αἷς αὐτὴν μὴ οὐχὶ ἀλῶναι ἀδύνατον. Finem denique faciam huic digressioni, ubi de Anaxarchi fragmento, quod retulit Stobaeus Floril. Vol. II. p. 38. coniecturam prodidero: neque enim mihi quamvis erudita disputatione satisfecit Jacobsius Lectt. Stob. p. 71. Legitur vulgo: εἰ δὲ οἱ ἔξω καιροῦ ῥῆσιν μουσικὴν πεπνυμένως ἀείσουσιν, οὐ παραδέχονται ἐν ἀργίῃ γνώμην, αἰτίην δ' ἔχουσι μαρτίας. Quae sic correxi: εἰσι δὲ οἱ ἔξω καιροῦ ῥῆσιν μακρὴν ἀποτείνουσι ἐν συνδείπνοις, ἢ οὐ παραδέχονται ἐν ἀργίῃ γνώμην· αἰτίην δ' ἔχουσι μαρτίας. De vocabulo σύνδειπνον exstat disputatio Athenaei Lib. VIII. p. 365, B. Μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνειν post alios dixit Lucianus Prometh. T. I. p. 190. Amst. ubi vid. Hemsterh. Ei et εἶη confusa sunt apud Dionem nostrum Orat. LIX. p. 305. ubi recte emendavit Casaubonus: οὐ γὰρ εἰωθῶς· εἶη δὲ καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφίχθαι. Eadem verba non animadvertit Schubartius confusa esse in Schol. Vindob. ad Lucian. de Sacrif. 14. quod edidit in Zimmermanni Zeitschr. a. 1834. p. 1130. Scripsit auctor scholii aut debuit scribere: ἑμοῦ γ' ἕνεκα εἶη θεὸς ὀνοπρέσσωπος, ὡς αἰ ἢ εἰδεχθῆσθερον οὕτω, μᾶλλον δὲ ὀνοπρέσσωπος τὸ τῆς θεοποιίας.

Pag. 258. extr. quum graviter reprehendisset opificum artes, corporum animorumque corruptrices, haec addit: ἄς γε τὴν ἀρχὴν μηδὲ τέχνας μηδὲ ἐργασίας τό γε ὄρθον καλεῖν. Post ὄρθον Reiskio εἶη, Casaubono δεῖ addendum videbatur. Utrouque melius ipse

correxisse videor: ἄς γε τὴν ἀρχὴν ἐχεῖν μὴδὲ τέχνας ... καλεῖν. Errorem peperit similitudo vocabulorum, quae etiam alibi confusa vidi. Callicratidas Pythagoreus apud Stobaeum Floril. Vol. III. p. 157. Ἐπεὶ ὦν καὶ ὁ ἀνὴρ ἀρχὰ τὰς γυναικός, ἦτοι τὰν δεσποτικὰν ἀρχὴν ἀρχάν, ἢ τὰν ἐπιστατικὰν, ἢ, τό γε ἔσχατον τὰν πολιτικὰν ἀρχὴν· οὔτε δὲ τὰν δεσποτικὰν ἀρχάν, κἀδεταὶ γὰρ καὶ ἐπιμελῆται τὰς αὐτῶ γυναικός· οὔτε τὰν ἐπιστατικὰν καθάπαξ, καὶ αὐτὸς γὰρ μέρος ἐντὶ τῆς κοινῆς· ἀπολείπεται ὦν τὰν πολιτικὰν, καὶ ἂν τίθεται καὶ ὁ ἀρχων καὶ ὁ ἀρχόμενος τὸ κοινῶ συμφέρον. Initio corrigendum, ἐπεὶ ὦν καὶ ὁ ἀνὴρ ἀρχὴν, id est, ex huius eclogae Dorismo, ἀρχεῖ. Deinde, ἢ τό γε ἔσχατον, τὰν πολιτικὰν· χρῆ δ' εὔτε τὰν δεσποτικὰν ἀρχάν etc. Sed hoc emendationum fonte semel recluso, age, experiamur, numquid opis ad alios quoque veterum scriptorum locos refovendos derivari possit. Ac primum videamus Dionem. Orat. LI. p. 261. ἐβουλόμην δ' ἂν, ὥσπερ ἐν ταῖς βουλαῖς καὶ ταῖς ἐκκλησίαις πολλῶν ἐγκωμίων ἀνοῦσαι ἔστιν, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν ταῖς συλλόγοις· νῦν δὲ παρὰ τὸν τόπον εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ λεγόμενα, καὶ ὥσπερ οἱ γυμνάζοντες αὐτοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς, καὶ ἡμεῖς ἐγχειροῦμεν εἰς ἀμφοτέρω. Legendum videtur: νῦν δὲ παρὰ τὸν τόπον τοιαῦτα ἢ τοιαῦτά ἐστι τὰ λεγόμενα. Similiter Plato de Republ. IV. p. 429, B. οὐ γὰρ, οἶμαι, εἶπον, οἳ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ ἢ ἀνδρεῖοι ὄντες κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν. ubi vid. Stallbaum. — Plutarchus Romulo p. 32, D. ἀλλ' οἳ μὲν εὐνοία τῇ πρὸς αὐτὸν, οἳ δὲ φόβω τῆς δυνάμεως, οἳ δ' ὡς θεῶν χρώμενοι εἰς πᾶσαν εὐνοίαν θαυμάζοντες διετέλουν. Hunc locum sic nuper interpretatus est Schaeferus, non ut eximeret corruptelae suspicionem, sed ut confirmaret. Conieci: οἳ δ' ὡς θεῶν χρώμενον ἔωμῃ εἰς πᾶσαν ἐπίνοιαν θαυμάζοντες διετέλουν. — Dionysius Halic. A. R. IV. 25. p. 703, 7. εἴ τι πρόσκρουσμα πρὸς πόλιν ἐγεγόνει. Repone πόλει πρὸς πόλιν. Haud dissimili vitio liberandus est Dio noster Orat. XXXII. p. 123. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους σιγήσειν μοι δοκεῖ· ἀλλὰ τὸν Ἰσθμῖον τὸν ἀγωναθέτην τὸν ὑμέτερον Μόμμιος ἐκ βάρβρων ἀνασπάσας ἀνέθηκε τῷ Δίῳ. Φεῦ τῆς ἀμαθίας· τὸν ἀδελφὸν ὡς ἀνάθημα ἀνδρωποσ ἀπαιδευτος καὶ μηδενὸς τῶν καλῶν πεπειραμένος. Ubi primum δοκῶ restituendum pro δοκεῖ. Exemplum notissimae formulae loquendi, si per librariorum licuisset, suppeditaturus erat Teles Stobaei Vol. III. p. 220. ἐγὼ μοι δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράφειν εἰς σὲ προτρεπτικόν. Corrige γράψειν. Sed apud Dionem quae sequuntur, hoc modo integranda videntur: Φεῦ τῆς ἀμαθίας! τὸν ἀδελφὸν τῷ ἀδελφῷ, ἀνδρωποσ ἀπαιδευτος etc. In orationibus Dionis sunt quos rectius dialogos dixeris: in quibus saepe et personarum descriptio perturbata et hinc alia vitiorum propago orta est. Exemplo sit Orat. LVIII. in qua sermo est Chironis et Achillis: qui quidem quum arcus sagittarumque usum ut viro forti in-

dignum aspernaretur, ab illo Centaurorum sapientissimo et tot heroum educatore redarguitur. Huius igitur partem sermonis, quae est p. 301. additis personarum notis sic emendandam censeo: Ἄχ. Αὐτὸν δεῖ τοὺς φεύγοντας αἰρεῖν. Χείρ. Βραδίων ἢ τάχιον; Ἄ. Ὡς οἶόν τε τάχιστα. Χ. Πότερον οὖν τρέχων τις αἰροῖ ἂν θᾶττον ἢ πετόμενος; [Ἄ. Πετόμενος.] Χ. Μὴ οὐκ αὐτὸς αἰρεῖς. Ἄ. Τίς μὲν; Χ. Τὸ βέλος εἰάν δὴ ἀκοντίσης, τίς αἰρεῖ; Ἄ. Οὐκ οἶδ'. Χ. Ἀλλὰ τότε αὐτὸς αἰρεῖς καὶ ἀποκτείνεις, ὅταν διασπάσης, ὡς περ τὰ θηρία;

Pag. 259. ὅσα δ' αὖ μῆτε ἀποτρέπει (recte Reiskius ἀπρεπῆ) τοῖς μετιούσι, — καὶ μὴ χρεῖαν γε ἰκανὴν παρέχοντα πρὸς τὸν βίον, πάντα τὰ τοιαῦτα πράττοντες προθύμως καὶ φιλοφρόνως οὐποτ' ἂν ἐνδεεῖς ἔργον καὶ βίον γίνωντο. Suspicio Dionem scripsisse: καὶ τὴν χορηγίαν ἰκανὴν παρέχοντα πρὸς τὸν βίον. Deinde miror, cur Reiskius ἔργον καὶ βίου coniectare quam verissimam codicis regii lectionem ἔργου καὶ βίου amplecti maluerit. Legerat in hac ipsa oratione p. 226. μέχρι ἂν εὔρωσι μισθόν τινα ἢ ἔργον, ubi immerito duas postremas voces in suspicionem vocavit. — Adiungam statim paginae sequentis verba correcta: φέρε οὖν μνησθᾶμεν ἀφ' ἑκατέρου τοῦ γένους, εἰ καὶ μὴ πάνυ ἀκριβῶς ἕκαστα φράζοντες, ἀλλ' ὡς τύπῳ γε κατιδεῖν αὐτὰ, ὅποιά τε καὶ ὧν ἕνεκα προσέμεθα καὶ ὅποιοις αὖ θάρσυντας ἐπιχειρεῖν κελεύομεν, μηδὲν φροντίζοντασ τῶν ἄλλως τὰ τοιαῦτα προφερόντων.

Longe autem corruptissimus locus est p. 261. qui fortasse hoc modo corrigendus est: εἰ γὰρ τοι δοκεῖ μὴ ὀνομάζοντας ἑκατέρους τὸ πρᾶγμα ὃ ψέγουσι, τὰ συμβαίνοντα δι' αὐτὸ βλασφημεῖν προφέροντας, πολὺ πλείω ἂν ἔχοιεν οἱ πένητες καὶ τῶ ὄντι αἰσχυρὰ διὰ πλοῦτον γινόμενα, οὐχ ἥκιστα δὲ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ κεκριμένον ἐπονείδιστον προφέρειν, τὸ τῆς ἀργίας, λέγοντες ὅτι σε, ἄνθρωπε,

οὔτε σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὔτ' ἀροτῆρα.

Scio ego, quo usque sim progressus audendo, neque sane, quidquid est novatum a me, verum esse praestiterim. Illud tamen satis certum videtur, quod accepi a Reiskio, λέγοντες ὅτι σε etc., quum esset vulgatum φέροντας. Corruptelam simul et medicinam vel proximum ὅτι monstrabat, post verba dicendi ex abundantia adiaci solitum. Error autem ortus ex praecedenti προφέρειν: id quod saepe factum observavi, ut aliquid ex vicinis labis adspargeretur. Phavorino Stobaei Vol. III. p. 369. nuper restitui: ὥστε καὶ φιλοχρηματίας ἅμα παύει τὸ γῆρας καὶ πολυπραγμοσύνης, pro vulg. πολυχρηματίας. Simili vitio laborat Eusebii locus apud eundem Vol. I. p. 298. ἄνδρα χρήματα μεγάλα ἔχοντα ἀποτεθησαυρισμένα καὶ αὐτοῦ τούτου εἵνεκα ἐπικτώμενον, καὶ ὅπως αἰεὶ τι τοῖς παρεούσι προσδείη, χρήματα μὲν ἔχοντα, μῆτε δὲ εἰς ἑαυτὸν

μήτε εἰς ἄλλο τι τῶν χρησίμων ἀναλίσκοντα, μήποτε πλουτέειν ἀποφύγῃς, etc. Corrige πρήγματα μὲν ἔχοντα. Eiusdem sive Democriti fragmentum est apud Stobaeum Vol. II. p. 96. quod vulgo ita scribitur: Τοῖς χρηστοῖσιν οὐ συμφέρον ἀμελέοντας τῶν ἑωυτῶν ἄλλα πρήσσειν· τὰ γὰρ ἴδια κακῶς ἔσχεν. Εἰ δὲ ἀμελέοιτο τῶν δημοσίων, κακῶς ἀκούειν γίγνεται, καὶ ἦν μηδὲν μήτε κλέπτῃ μήτε ἀδικῇ· ἐπεὶ καὶ ἀμελέοντι ἢ ἀδικούντι κίνδυνος κακῶς ἀκούειν, καὶ δὴ καὶ παθεῖν τι. Ἀνάγκη δὲ ἀμαρτάνειν, συγγινώσκεισθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ εὐπετές. Jacobsio quod olim placuit (ad Athen. p. 16.) κακῶς ἂν ἔσχεν, dudum ut opinor repudiavit vir egregius. Sequentium autem verborum corruptelam gravissimam miror sane et illum et Gaisfordium latuisse. Legendum: Εἰ δὲ ἐπιμελέοιτο τῶν δημοσίων, κίνδυνος κακῶς ἀκούειν καὶ δὴ καὶ παθεῖν τι γίγνεται, καὶ ἦν μηδὲν μήτε κλέπτῃ μήτε ἀδικῇ· ἐπεὶ καὶ μὴ ἀμελέοντι ἢ ἀδικούντι ἀνάγκη ἀμαρτάνειν, συγγινώσκεισθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ εὐπετές. Theobulus Stobaci Vol. III. p. 338. τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς γενναίως πειρῶ φέρειν· καὶ μήτε εὐτυχῶν ὑπερήφανος ἔσο μήτε ἀπορῶν ταπεινός· ἀλλὰ γίνου ταπεινός ἐφ' ἑκατέρας τῆς τύχης. Alterum ταπεινός depravatam esse iam Gesnerus perspexerat, cui placebat μέτριος reponi. Contra Jacobsius ἰκανός corrigebat in Epist. ad N. Schow. p. 297. bene ad sententiam: sed in ea correctione is error esse videtur, quod vocabulum litteris sonoque simillimum reponendum pro corrupto censuit. Nihil autem mea sententia potest certius esse, quam negligentia librarii ταπεινός iterum illatum, ubi plane aliud legeretur: quod mihi quidem videtur fuisse ὁ αὐτός. Ita sententia est eadem, quam his verbis explicavit Euripides fr. 170. Dind.

Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ᾧδ' ἔστω μέγα,
 ὃ σ' ἐξεπαίρη μείζον ἢ χρεῶν φρονεῖν,
 μηδ', ἂν τι συμβῆ δυσχερές, δουλοῦ πάλιν,
 ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
 σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρὶ.

Archytas Stobaci Vol. II. p. 149. extr. Κανὼν δὲ καὶ κωλυτῆς τῶν ἀδικούντων, τοὺς μὲν ἐπισταμένους ὀργίζεσθαι πρὶν ἀδικεῖν παύσας, πείσας ὅτι οὐ δυνασοῦνται λαθεῖν, ὅτ' ἂν ἐπ' αὐτὸ ἔλθωντι· τοὺς δὲ μὴ ἐπισταμένους ἐν αὐτῷ δηλώσας [ἀδικούντας] ἐκάλυπεν ἀδικῆσαι. Correctam dedi interpunctionem, ut κανὼν καὶ κωλυτῆς τῶν ἀδικούντων intelligeretur ὁ λογισμός. Pro ὀργίζεσθαι manifestum est fuisse λογίζεσθαι. Participia autem illa παύσας, πείσας etsi tolerari possunt, tamen mihi quidem satis inepte iuncta videntur, malimque πείσας induci. In extrema sententia iterum exspectabas participium, scripsit autem ἐκάλυπεν usitata conversione orationis, de qua quum alii, tum Fritz-

schius nuper dixit in Quaest. Lucian. p. 112. et saepe in Plutarcheis Schaeferus. Ἀδοκῶντας uncis sepiendum curavi, propterea quod id vocabulum temere e superioribus illatum iudico et ab interprete adscriptum verbis ἐν αὐτῷ i. e. ἐν τῷ ἀδικεῖν. Ita loquutus est Thucydides I. 22. καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πελεμήσειν, ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, et alibi saepe. Nullum autem saepius quo non debbat invectum est genus vocabulorum quam praepositiones. Cuius rei plura alias, nunc unum exemplum afferam e Thucydidis Lib. III. c. 12. εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεύσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι, τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις ἵέναι; ἐπ' ἐκείνοις δὲ ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν, καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι. Sic edidit hunc locum Goellerus: recte ille quidem Lud. Dindorfio obsequutus ἀντεπιμελλῆσαι ortum monenti ex praegresso ἀντεπιβουλεύσαι, in reliquis autem, ut mihi videtur, versatus infelicissime. Scribendum: εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεύσαι, καὶ ἀντιμελλῆσαι τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐκείνοις· νυνὶ δ' ἐπ' ἐκείνοις ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν, καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι. Causa erroris non latebit attentum lectorem: eam autem qui perspexerit, non esse nostram nimis audacem emendationem concedet. Pro νυνί, quod est positum a me eo loco, quo erat in libris εἶναι, non intercedam quo minus, qui id minus Thucydidium putabit, νῦν reponat: etsi illud Plutarcho iniuria nuper ereptum ivit Schaeferus. Ceterum et hic locus et Eusebii ille sive Democriti, quem tractavi supra, potest esse documento, non recte vel errori librariorum vel negligentiae imputari, quidquid est corruptum in libris veterum scriptorum, sed esse quae prudentes deliquerint, studio illi quidem inducti emendandi, sed ut magis sint reprehendendi ob mutandi temeritatem quam ob inventorum felicitatem laudandi. Utroque enim loco, ut procederet oratio, addiderunt δὲ particulam. Eadem illos licentia usos in alio quodam loco Thucydidis quum non esset animadversum ab interpretibus, pro Thucydidii ediderunt, quae non modo illius indigna sint ingenio, sed ne in deterrimo quidem scriptore ferenda videantur. Eum ego locum, quoniam fors tulit, ut in eius mentionem inciderem, superioribus addam emendatum. Est autem in Lib. I. c. 35. vulgo ita scriptus: καὶ δεινὸν εἰ τοῖςδε μὲν ἀπὸ τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος καὶ οὐχ ἥμιστά ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων, ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἰρξοῦσι καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθεν ποθεν ὠφελείας, εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται· πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα, πολὺ δὲ ἐν πλείονι αἰτία ἡμεῖς μὴ πείσαντες ὑμᾶς ἔχομεν. Quo loco quum sint duae periodi, earum priorem luce clarius est finiri his verbis, ἀπὸ τῆς ἄλλοθεν ποθεν ὠφελείας. Quae autem sequuntur, sic

scribenda sunt: εἰ δὲ ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ὑμῶν ἂ δ' ὀμέθα, πολὺ ἐν πλείονι αἰτία ἡμεῖς μὴ πείσαντες ὑμᾶς ἔξομεν. Nisi forte δὲ particulam e δὴ ortam esse putas. Postremo opem feram Plutarcho, cuius in vita Agidis p. 809, F. haec verba leguntur: οὐκ ἀγεννὲς οὐδ' ἀχρηστον ἠγήσατο τὴν ἐπιθυμίαν καὶ προθυμίαν τοῦ στρατεύματος ἐπιδείξαι τοῖς πολεμίοις. Ubi Schaeferus verba ἐπιθυμίαν καὶ delenda censet: mihi oblitteratum potius aliud nomen et in vicini similitudinem corruptum videtur; quod, si usum Plutarchicum spectes, credideris fuisse Φιλοτιμίαν vel βῶμην. Illud commendat alius locus in eadem vita p. 801, C. ἐπηρμένον τῇ Φιλοτιμίᾳ καὶ προθυμίᾳ τῶν συστρατευομένων: hoc Philopoem. p. 359, F. ὀλίγω χρόνῳ πᾶσι βῶμην τε θαυμαστὴν καὶ προθυμίαν παρέστησε. Demosth. p. 854, F. τοῖς τῶν Ἑλλήνων ὅπλοις ἐκτεθαβῆναι καὶ λαμπρῶς (scrib. λαμπρὸς) ὑπὸ βῶμης καὶ προθυμίας ἀνδρῶν τοσούτων προκαλουμένων τοὺς πολεμίους αἰετόμενος. Artax. p. 1024, B. τὴν ἐκείνου προθυμίαν καὶ βῶμην ὀρῶντας.

Nunc repetatur Dio noster: cuius proxima quoque plus minus vitiosa sunt. Ea corrigenda arbitror hoc modo: οὐκοῦν τότε μὲν εἶμαι παντὶ τῷ δῆλον, καὶ πολλάκις λεγόμενον ἴσως, ὅτι βαφεῖς μὲν καὶ μυρφεύς [καὶ βυρσοδέφας] σὺν κουρικῇ γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν, οὐ πολὺ τι διαφερούση τανῦν, καὶ ποικιλτικῇ πάσῃ σχεδὸν, οὐκ (ἐν add.) ἐσθῆτι μόνον, ἀλλὰ καὶ χρωτὸς καὶ τριχῶν ἀγχοῦση καὶ ψιμυθία καὶ πᾶσι φαρμάκοις μηχανωμένη ὄντως ἄρα ψευδῆ καὶ νόθα εἶδαλα, ἔτι δ' ἐν οἰκίῳ ὀροφαῖς καὶ τοίχοις καὶ ἐδάφει, τὰ μὲν χρώμασι, τὰ δὲ λίθοις, τὰ δὲ χρυσῶ, τὰ δὲ ἐλέφαντι ποικιλλόντων, τὰ δὲ αὐτῶν τοίχων γλυφαῖς, τὸ μὲν ἀριστον μὴ παραδέχεσθαι καθόλου τὰς πόλεις· τὸ δὲ νῦν ἱκανὸν ἐν τῷ παρόντι λόγῳ διορίσαι, μηδένα ἀν' τῶν τοιούτων γίνεσθαι τῶν ἡμετέρων πενήτων. Emendationum nostrarum non attingam nisi eas, de quibus me putem facturum operae pretium si plura dixerō. Ac primum verba καὶ βυρσοδέφας quod seclusi, recte factum concedent, qui quid ferat consilium scriptoris reputaverint: illos enim insectatur, qui luxuriae instrumenta parant atque inimicas bonis ac severis moribus artes exercent. Itaque aut delenda sunt illa verba, aut expulsa ab his alia, quae melius cum superioribus componerentur, statuendum est. Μηχανωμένη cave mutes in μηχανωμένων, ut sit simile et conveniens cum eo, quod scripsit infra ποικιλλόντων. Pro ὄντως erat in libris ὡς. Illud restituendum censeo etiam eo loco, qui est infra p. 268. foedissime corruptus: quem emendavi hoc modo: μηδένα προσχεῖσθαι μήτ' οὐν πένητα μήτε πλούσιον ἐργασία τοιαύτη, μισθὸν ὑβρεως καὶ ἀπολασίας ἑμοῖως παρὰ πᾶσιν ἐπονείδιστον ἐκλέγοντας ἀναφροδίτου μίξεως καὶ ἀνεγείστου ὄντως ἔρωτος κέρδους ἕνεκα γιγνομένου συναγωγούς, αἰχμάλωτα σώματα γυναικῶν ἢ παιδῶν ἢ ἄλλως ἀεργεῶντα ἐπ' αἰσχύνῃ προϊστάντας. — Mox e Morelliana revocavi τὰ δὲ αὐτῶν τοίχων γλυφαῖς: nam Reiskius e Veneta susceperat αὐτῶν. Qua confusione nihil

frequentius. Orat. LXVIII. p. 364. seq. καὶ πάντα ἀλλήλοις διαφέρονται καὶ περὶ ἐσθῆ-
τος καὶ περὶ τροφῆς καὶ ἀφροδισίων, καὶ στολῆς καὶ περὶ ἀτιμίας τὰ ἔθνη καὶ πόλεις. Ὁμοίως
δὲ ἐν τῇ πόλει καθ' αὐτὸν ἕκαστος ἐσπούδακεν· ὁ μὲν γῆν ὡς πλείστην κτήσασθαι, — — ὁ δ' αὖ
τὸ μόνον δεινὸς εἶναι καὶ τὴν ἐμπειρίαν τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα ἐξήλωσεν. In hoc loco quum
sint plura vitiosa, singula ordine videamus. Ac primum pro στολῆς e marg. Morell.
reponendum τιμῆς, tum proximum περὶ delendum. Deinde aut κατὰ ἔθνη καὶ πό-
λεις scribendum, aut, quod malim καὶ ἔθνη καὶ πόλεις Postrema denique sic resti-
tuiti: ὁ δὲ αὐτὸ μόνον δεινὸς εἶναι καὶ τὴν ἐμπειρίαν τὴν περὶ τὰ πρᾶγματα ἐξήλωκεν.
Formulam αὐτὸ μόνον optime tractavit Valckenario iudice in Callimacheis p. 28.
Abreschius in Dilucid. Thucyd. p. 56. De eadem nuper dixit Fritzschius
Quaest. Lucian. p. 204. et ad Dial. Deor. p. 44. seq. Reddenda Dioni Orat. XXXVIII.
p. 141. ubi vulgo: τίνων πρωτείων; καὶ πότερον ἔργω καὶ πρᾶγματι δοθησομένων, ἢ περὶ
ὀνόματος αὐτοῦ μόνον ἐστὶν ὑμῖν ἡ μάχη. Quod autem scripsi τὰ πρᾶγματα, et loquen-
di usum sequutus sum, et memineram eiusdem confusionis exemplum exstare
Orat. XI. p. 360. καταλαβόντες τὸ πρᾶγμα. Vult rerum potitos; qua significatione
dici τὰ πρᾶγματα docuerunt Abreschius ad Aeschyl. p. 13. Wyttenb. ad Plu-
tarchi Moral. p. 49, C. Baehr. ad Plutarch. Flamin. p. 119. Krueger. ad Diony-
sii Historiogr. p. 269. Haud dissimilis formula est αὐτὸ τοῦτο, qua utitur Juncus
Stobaei Vol. III. p. 390. τὸν νέον, αὐτὸ δὴ τοῦτο. Lucianus D. D. IV. 3. ὡς ἀφελῆς ὁ
παῖς καὶ ἀπλοῖκός καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐτι. Eusebius adv. Hierocl. p. 433. al. Dio
Orat. XX. p. 498. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ τοῦτο βουκόλος καὶ ιδιώτης ἐτύγχανεν ὦν — et, si per
librarios licuisset, Or. LVI. p. 291. ἀλλὰ τοὺς αὐτότε τῶν ἀνδρῶπων ἀρχοντας. Corrige
ἀλλὰ τοὺς αὐτὸ τοῦτο ἀνδρῶπων ἀρχοντας.

Venio nunc ad extremam partem eius loci, a quo omnis haec disputatio
profecta est: in qua quae sunt posita a me verba τὸ δὲ νῦν ἰκανόν, eorum sane te-
nues erant reliquiae in vulgatis τὸ δὲ ἡμῖν. Et sunt ista incerta profecto: nihilo
tamen mea quidem sententia incertiora, quam quae minus videntur παρακεκινδυνευ-
μένα Emperii, τὸ δὲ ἐμὸν ἐν τῷ παρόντι λόγῳ διαρῆσαι vel ὁ δὲ ἦν ἐν τῷ π. λ. δ. Quare
nihil sane adversabor, si quis talia commenta in ipsam Dionis orationem inferenda
esse negabit: illud non item concedam, incredibile prorsus esse, alterum ex altero
ortum. Possum enim exempla afferre emendationum, quae quum sint eadem
excogitatae audacia, tamen satis certae esse videantur. In Dionis quidem Orat. XII.
p. 400. vulgata sunt haec: εἰ δ' αὖ τὸ πρέπον εἶδος καὶ τὴν ἀξίαν μορφήν τῆς θεοῦ φύ-
σεως ἐδημιούργησας, ὕλη τε ἐπιτερεπεί χειρῶσάμενος ἀνδρῶς τε ἐποίησας, μορφήν ὑπερφυῆ τὸ κάλ-

λος καὶ τὸ μέγεθος ἔδειξας πλὴν ἀνδρὸς καὶ τᾶλλα, ποιήσας ὡς ἐποίησας, σκοποῦμεν τανῦν. Vix autem dubium videtur, quin vere correxerim: ὕλη τε ἐπικίρω χρησάμενος, ἀνδρὸς τε ποιήσας μορφὴν ὑπερφυῖ τὸ κάλλος, καὶ τὸ μέγεθος δείξας παραπλήσιον ἀνδρὸς, καὶ τᾶλλα ποιήσας, ὡς ἐποίησας, etc. Participia ποιήσας et δείξας restituenda esse iam Reiskius perspexerat, nec sinunt dubitare, quae cum his sunt coniuncta, χρησάμενος et ποιήσας. De ceteris iudicent periti. Adiungam his Hieroclis verba apud Stobaeum Vol. II. p. 68. Δεῖ δὲ καὶ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος καθάπερ τινὰς θεοὺς δευτέρους συντηρεῖν αὐτὸν τελειοῦντα κατὰ τὴν τούτων ὑφήγησιν· καὶ ἢ παραβαίνειν τις αὐτοὺς ἢ νεοχμοῦν ἐπιχειροῖ, σπουδῇ πάσῃ κωλύοντα καὶ πάντα τρόπον ἐναντιούμενον. Quae sic emendanda sunt: ... συντηρεῖν, αὐτὸν τε λειτουργοῦντα τὰ κατὰ τὴν τούτων ὑφήγησιν, καὶ — ἐπιχειροῖ, etc. Platonis locus est in Symposio p. 205, D. notus trepidatione interpretum: οὕτω τοίνυν καὶ περὶ τὸν ἔρωτα· τὸ μὲν κεφάλαιόν ἐστι πάσα ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν ὁ μέγιστός τε καὶ δολερός ἔρος παντί. Quo in loco Stallbaumius extrema, ὁ μέγιστος — παντί, ut spuria notavit: non facturus posthac, ut spero, si quidem recte emendavimus: ὁ μέγιστός τε καὶ ὀλόκληρος ἔρος πάντη. Diodorus Siculus in Excerpt. Vatic. p. 71, 15. Dind. τότε γὰρ ἀληθῆς κληρὸς ἐστὶν ἡ δόξα εὐτυχηκότων, ὅταν ὁ κρατῶν τὴν εὐτυχίαν φέρῃ κατ' ἀνδραπον. Corrige: τότε γὰρ ἀληθῆς καὶ ὀλόκληρος ἐστὶν ἡ δόξα τῶν εὐτυχηκότων, etc. Apud Stobaeum Floril. Vol. I. p. 367. duo sunt trimetri iambici, quorum alteri Menandri, alteri Euripidis nomen adscriptum est:

τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονῆσαν εὐτύχησεν
εὐδαιμονία εἶωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Eos versus recte Meinekius, ut inter se cohaerentes atque eiusdem poetae, in Syn-
tagma Menandrorum retulit p. 90. Codex autem Stobaei quum in priore versu
scriptum habeat ποιήσαντες et εὐτυχῆς, apparet scribendum esse:

τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντας τυχεῖν
εὐδαιμονίας εἶωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Pag. 264. οὐδὲ φοβηθέντας οὐδένα τούτων οὐδὲ τοὺς ἐπιτιμηθέντας ἡμῖν, ὡς τὰ
σπουδαιότατα τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι ψέγομεν, etc. Fortasse scripserat: οὐ δὲ φοβηθέν-
τες οὐδένα τούτων, οὐδὲ τοὺς ἐπιτιμήσοντάς ἡμῖν, ὡς τὰ σπουδαιότατα τῶν παρὰ τοῖς
E. ψ. Paucisque interiectis, ὅπερ ἐστὶ θρασύνεσθαι καλεῖν ὀρθότερον. Vulgo enim ὅπερ
μέγιστον κτλ. Reiskio ne quis assentiatur, ἐπιτιμήσοντας immodicae esse audaciae
correctionem opinanti, quum superiore disputatione nostra cautum arbitramur,

tum iis, quae collegit Josephus Strangius, vir diligentissimus, in Commentationibus criticis de Isocrate, editis in Vol. III. Supplem. ad Jahnii Annales philol. p. 13. In Orat. XLVI. p. 196. legendum: ἡκροασάμην γὰρ δὴ καὶ τούτων, καίτοι σφόδρα αἰδούμενος, ὅμως δὲ διὰ τοὺς λέγοντας αὐτοὺς, ἀγάμενος τῶν ἀνδρῶν τό τε ἀφθονον καὶ τὴν προθυμίαν, ἔτι δὲ τὴν περὶ τὸ εἰπεῖν δύναμιν. Οὐ δὲ θαυμαστόν, εἰ ἐγὼ πατρίδα τοιαύτην οὕτω σφόδρα ἠγάπηκα. Vulgo οὐδὲν θαυμαστόν.

Pag. 265. τούτων δὲ τῶν εἰρημένων τε καὶ ἐρηθισομένων ἔστιν ἃ δοκεῖ χεῖρισμα ταῖς πόλεσιν ὥσπερ ταῖς νῦν οἰκουμέναις· λέγω δὴ ἴσως τὸ περὶ τὴν τῶν δικῶν ἀναγραφήν καὶ τῶν συμβολαίων, τάχα δ' ἂν καὶ κηρυγμάτων ἐνίων, ὅπως ἂν ἢ ὑφ' ἡμῶν γιγνόμενα, ὡς ἤκιστα ἂν εἴη βλαβερά, οὐ νῦν καιρὸς διορίζειν. Recte Emperius: λέγω δὲ ἴσως. Extrema autem sic scribenda sunt: ... ἐνίων· ὅπως δ' ἂν ἢ ὑφ' ὧν γιγνόμενα ὡς ἤκιστα ἂν εἴη βλαβερά, οὐ νῦν καιρὸς διορίζειν.

Pag. 266. ... ταύτη καὶ δικαιοτέρον συγγνώμην ἔχειν τοῦ μήκους τῶν λόγων, ὅτι οὐ μάτην ἄλλως οὐδὲ περὶ ἀχρηστων πλανωμένων πλείονες γεγόνασιν, ἢ περὶ γεωργιῶν καὶ τεχνῶν σκέψις καὶ καθόλου περὶ βίου προσήκοντος καὶ μὴ τοῖς μετρίοις καὶ εἰ καὶ αὐτὴν ἀξία πέφηνεν πολλῆς καὶ πάνυ ἀκριβοῦς θεωρίας, Tentatum ab Emperio μάτην ἄλλως tuetur Lobeckius ad Phryn. p. 754. Quae autem sequuntur post γεγόνασιν, corrigenda videntur hoc modo: εἴπερ γε ἢ περὶ ἐργασιῶν καὶ τεχνῶν σκέψις καὶ καθόλου περὶ βίου προσήκοντος καὶ μὴ τοῖς μετρίοις καὶ καὶ αὐτὴν ἀξία πέφηνε etc. Saepe depravatum εἴπερ reperi confusumque cum similibus. Dio Cassius Lib. XLIV. 17. ὥσπερ τι ἄλλο καὶ τοῦτο ἐναργέστατα αὐτοῖς ἐκβῆναι. Scrib. ὡς, εἴπερ τι ἄλλο, καὶ τοῦτο etc. Idem Lib. XXXIX. 48. καίπερ ταῖς ἀμάξαις — ταραττομένους. Legendum καὶ περὶ ταῖς ἀμάξαις — ταραττομένους, ut apud Plutarchum Pyrrh. p. 402, B. περὶ ταῖς ἀμάξαις πίπτοντας. Dio Chrysostomus Orat. XXXI. p. 638. ἐπὶ δὲ τοῦ ἔθους οὐδὲ τοῦτο ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι αὐτοὺς περ ἄρα ἀφῆρηται τοῦθ' ὑπὲρ οὐ μήτε ἐκριναν μήτε ἐβουλεύσαντο. Reiskius in verbis περ ἄρα latere γέρας suspicatur. Non, opinor, melius requires, si εἴπερ ἄρα scribendum dixerō: qua formula utitur Dio Orat. XVIII. p. 483. aliisque locis, quos collegit Wytttenbachius annotatione ad Plutarchi Moralia p. 113, A. Saepissime autem luserunt homines doctos capite truncatae voces. Ut in Plutarchi Gryllo c. 9. Vol. XIII. p. 223. Hutt. Εἶεν· ἀλλ' ὄψοις χρῆσθε, τούτοις ἐφηδύοντες τὴν τροφήν. τί οὖν ἐπ' αὐτὰ ταῦτα φῶντας; Vocem tamen Graecam pro monstro redde- re Plutarcho conatus est Wytttenbachius, quum coniecit φονᾶτε: qui locum inspic- cient, alienam a sententia eam correctionem intelligit. Scripsit Plutarchus: τί οὖν; οὐκ αὐτὰ ταῦτα τροφῶντες; Idem De Exsilio c. 11. relegatorum in insulas

conditionem, felicem scilicet, si cum periculis urbanis comparentur, his verbis praedicat: ποία γὰρ νῆσος οἰκίαν οὐκ ἔχει, περίπατον, λουτρὸν, ἰχθῦς, λαγφούς, ἀγροὶ καὶ παιδιᾶ χρῆσθαι βουλομένοις; τὸ μέγιστον, ἡσυχίας, ἧς διψῶσιν ἕτεροι, σοὶ πολλάκις τυχεῖν ἔνεστιν· ἀλλὰ πεττεύοντας καὶ ἀποκρυπτομένους οἴκοι συκοφάνται καὶ πολυπράγμονες ἐξιχνεύοντες καὶ διώκοντες ἐκ τῶν προαστείων καὶ τῶν κήπων εἰς ἀγορὰν καὶ εἰς αὐλὴν βία κατάγουσιν. Non puto tantum miseris illis, anxiam inter delatorum insidias vitam trahentibus, securitatis superfuit, ut etiam tesseres luderent. Corrigendum: ἀλλὰ δραπετεύοντας καὶ ἀποκρυπτομένους etc. In Xenophontis Oeconomico Cap. IV. §. 21. si scripseris δι' ἴσου δὲ πάντα πεφυτευμένα, pro vulg. τὰ πεφυτευμένα, omnis sublata est offensio. Dionysius Halic. V. 68. p. 1011, 5. ἦν ἱερῶ κατασκευῆ καὶ θυσιῶν δὴ καὶ ταῖς ἐτησίαις οἱ πατέρες αὐτῶν ἔταξαν γεραίρεσθαι. Emendabam: θυσιῶν δημοτελέσι καὶ ἑορταῖς ἐτησίαις, ac paene succensui Reiskio, quod huius mihi inventi laudem praeripuisset. Sed in gratiam redii cum illo, occasionem nactus similis vitii tollendi e verbis Phintyos Pythag. apud Stobaeum Vol. III. p. 74. τὰς δὲ ἐξόδους ἐκ τῶν οἰκίας ποιῆσθαι τὰς γυναῖκας τὰς δημοτελέας θυηπολούσας τῶν ἀρχαγέτων θεῶν τὰς πόλιος ὑπὲρ αὐτῶν (immo αὐτῶν) καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν παντῶν οἴκων. Scrib. καὶ θ' ἑορτὰς δημοτελέας. cf. Dio Chrysost. T. II. p. 23. R. ἐν τε θυσιῶν καὶ τισιν ἑορταῖς δημοτελέσιν. Archytas in Appendice Stobaei Vol. IV. p. 412. Αἱ δὲ μήτ' αὐτὸς νέοιτο ποτίφορα, μήτ' ἐπιτρόπων τύχοι ἐμφρόνων, οὐδὲν ὄφελος χοραγίας ἀφρόνων. Corrige: αἱ δὲ μήτ' αὐτὸς φρονέοι τὰ ποτίφορα, etc. Possis et νέοι τὰ, sed illud praestare iudico. — Sophoclis versus ex Iphigenia retulit Athenaeus Lib. XII. p. 513, D. in fragmentis n. 209. Guil. Dindorfius:

νόει πρὸς ἀνδρῖ, σῶμα πολύπους ὅπως
πέτρα τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

De his et Porsoni exstat coniectura, νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρῖ, et aliam nuper prodidit speciosam magis quam veram Theodorus Bergk in Commentatione de Fragmentis Sophoclis p. 15.

νόει πρὸς ἀνδρῖ σχῆμα, πολύπους ὅπως
πέτρα, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Ea ille verba putat esse Clytaemnestrae, filiam Achilli desponsam nuptiarum officii imbuentis et quaedam quasi γαμικὰ παραγγέλματα tradentis. Fateor hanc esse satis ingeniosam coniecturam, quamque ita primo probarim, ut, quae mihi venerant in mentem, relinquenda tradendaque oblivioni putarem. Sed re accuratius

perpensa totam illam et emendandi huius fragmenti et explicandi rationem vanam esse atque inanem perspexi. Etenim casum dativum πέτρα, quis est qui non videat ita esse positum, ut aut idem significare debeat, quod πρὸς πέτρα, aut πρὸς praepositio e superioribus subaudienda sit? Neutrum autem, ut ego arbitror, patitur usus loquendi. Deinde quod e coniectura reposuit vocabulum σχῆμα, nec quo referam invenio nec quomodo intelligam. Nam sive haec iunxeris, σχῆμα γνησίου φρονήματος, et diremta tanto intervallo miror, quae arctissimo inter se vinculo cohaerebant, et consuetudinis auctoritatem requiro, ut, quid sit illud et quo sensu dicatur, penitus intelligam: sive σχῆμα positum est more Graecorum, quem aemulatus Tacitus dixit vultum animumque conversi multaue his similia, horum vocabulorum, σχῆμα et φρόνημα, alterum alteri opponi manifestum est: quo fit, ut σχῆμα sit de corporis specie ac figura accipiendum, id quod sententia ipsa respuit. Denique ipsum praeceptum, si verum fateri volumus, eiusmodi est, non ut virgini ingenuae et pudicae, sed ut meretrici convenire videatur. Quae quum ita sint, suscepi rursus id quod coniectaram antea: in quo ut cetera vel incerta esse videantur vel etiam falsa, initium tamen versus prioris recte a me constitutum arbitror. Correxeram enim,

δεινοῦ πρὸς ἀνδρὸς, γνῶμα πολύπου τρέποις
παρεκτραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

id est, Callidi hominis est, mutare animum polypi more et ab sua velut in alienam indolem vertere. — Dionis quoque nostri locus est in Orat. LXI. p. 319. unius syllabae damno usque eo corruptus, ut sententia in eo quae quidem probabilis sit, nulla appareat. Is vulgo ita scribitur: εἶεν ἄλλ' εἰ μᾶλλον ἢ Χρυσῆς ταῦτα ἐλογίζετο, ἃ σὺ λέγεις, καθ' αὐτήν, ὅτι τὰ περὶ τὴν Κλυταιμνήστραν εἰκὸς εἶναι μᾶλλον ἐκείνην πολυπραγμονεῖν καὶ λογιζομένου τοῦ πατρὸς ταῦτα, συνεχῶρει, καὶ ἐπέιδετο; Corrigendus est autem hoc modo: εἶεν ἄλλ' οἷε μᾶλλον ἢ Χρυσῆς ταῦτα ἐλογίζετο, ἃ σὺ λέγεις, καθ' αὐτήν, ὅτι τὰ περὶ τὴν Κλυταιμνήστραν εἰκὸς ἦν μᾶλλον ἐκείνην πολυπραγμονεῖν, ἢ λογιζομένου τοῦ πατρὸς ταῦτα συνεχῶρει καὶ ἐπέιδετο; Junxit οἷε — ἐλογίζετο, ut Plato de Rep. X. p. 600, C. ἄλλ' οἷε, ὃ Γλαύκων, εἰ τῶ ὄντι οἷός τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὅμηρος, — οὐκ ἄρ' ἀν πολλοὺς ἐταίρους ἐποιήσατο; ubi vide Stallbaumium. Ipse Dio Or. XXXIII. p. 24. ἄρα οἴεσθε, εἶπερ ἔγνω τοιαύτην οὔσαν τὴν πόλιν, προύκρηνεν ἀν τῆς μετ' ἐκείνου διατριβῆς τὴν ἐνθάδε; Xenophon Mem. III. 3, 14. οὐκοῦν οἷε, ἔφη, καὶ τοῦ ἵππικῆ τοῦ ἐνθάδε εἴ τις ἐπιμεληθείη, ὡς πολὺ ἀν καὶ τούτῳ διενέγκοιεν τῶν ἄλλων; Delendum videtur ὡς.

P. 266. ὡς ἂν εἰ περὶ τῶν ἀναγκαίων καὶ προσηκόντων φιλοσοφία διεξήκει. Sic vulgo; sed ego legendum censeo ἕως ἂν ὑπὲρ τ. ἀ. κ. περ. φ. διεξήκει. Obiter corrigendus Dio in Orat. XI. p. 314. ἵνα γὰρ μὴ ἀπορωῶμεν, ὅπως ζυγῆ τῶν θεῶν. Codex regius ζυγίει: recte. Arrianus De Exp. Alex. IV. 29, 11. ἔστε μὲν γὰρ ἐπὶ μεσημβρίαν ζυγειστήκει καρτερά μάχη τοῖς τε Ἰνδοῖς καὶ τοῖς Μακεδόσι, τῶν μὲν ἐκβιαζομένων εἰς τὴν πρόσβασιν, τῶν δὲ βαλλόντων ἀνιόντας· ὡς δὲ οὐκ ἀνήεσαν οἱ Μακεδόνες, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις ἐπιόντες, — μόγις δὲ ἀμφὶ δαίλην ἐκράτησαν τῆς παρόδου. Scrib. ὡς δὲ οὐκ ἀνίεσαν οἱ Μακεδόνες, etc.

P. 271. μετὰ πολλῶν χρημάτων τε καὶ δάρων μὴ τὸ σφόδρα εὖωνον καὶ μετ' ἐξουσίας οὐκέτι στέργοντας, ἀλλ' αὐτὸ δὲ (immo δὴ) τὸ κεκωλυμένον ἐν φόβῳ τε καὶ πολλοῖς ἀναλώμασι διάκοντας. Sponte apparet aut μὴ aut οὐκέτι tollendum esse. Suspicio autem in οὐκέτι latere ἀκόλαστον.

P. 272. εἰ οὖν ἀνάγκη πολλὰ εἰκότα ζυμβαίνειν αὐτόθι τοῖς παλαιοῖς μύθοις δίχα τῆς τῶν πατέρων ἀργῆς καὶ πολυπραγμοσύνης, ἀλλὰ πολλῶν μιμουμένων τοὺς λεγομένους τῶν θεῶν ἔρωτας etc. Emendavi: ἢ οὐκ ἀνάγκη ... μύθοις, δίχα τῆς τῶν πατέρων ἀργῆς καὶ πολυπραγμοσύνης ἅμα πολλῶν etc. Prior correctio firmatur iis quae sunt initio paginae sequentis, οὐκ εἰκὸς ὅμοια πολλὰ etc. Ἄλλὰ et ἅμα quoties permutata sint a librariis, nemo ignorat: sed est hic velut perennis malorum fons et vix unquam exhauriendus. Quare aliquid et ipsi promamus in eiusdem rei documentum. De testamento Ptolemaei Auletæ est apud Dionem Cassium Lib. XLII. 35. ἐν αἷς ἐκείνους μὲν συνοικῆσαι ἀλλήλοις κατὰ τῶν Αἰγυπτίων τὰ πάτρια καὶ βασιλεύειν, ἀλλὰ τόνδε δὴ τῶν Ῥωμαίων δῆμον ἐπιτροπείαν σφῶν ἔχειν ἐγγέγραπτο. Corrige, καὶ βασιλεύειν ἅμα, τὸν δὲ δὴ τῶν Ῥωμαίων δῆμον etc. Plutarchus de Pythiae Oraculis c. 21. Vol. IX. p. 282. seq. Hutt. οὕτως ὁ καλούμενος ἐνθουσιασμός ἔοικε μίξις εἶναι κινήσεων δυῶν, τὴν μὲν ὡς πέπονθε τῆς ψυχῆς ἅμα, τὴν δὲ ὡς πέφυκε κινουμένης. Ubi ἅμα e duobus codd. recepit Wyttenbachius; vulgo erat ἄλλα. Neutrum autem verum erat, sed scripserat Plutarchus, ut opinor: τὴν μὲν ὡς πέπονθε τῆς ψυχῆς, ἄλλην δὲ ὡς πέφυκε κινουμένης. Praeivit Homerus Iliad. VI. 147. Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χάμαδις χέει, ἄλλα δὲ θ' ὕλη Θελεθόσσα φύει. Aliquanto graviorem corruptelam idem vocabulum subiit apud eundem scriptorem Quaest. Natur. XXI. p. 18. Hutt. ἢ τὸ τῆς σχολῆς καὶ ἀσχολίας ἅμα συμμένον; ubi Meziriacus coniecit ἅμα συμβαῖνον, Wyttenbachius ἅμα συναίτιον. Sed Plutarcheum fuit, nisi fallor: ἀσύμμετρον. Repetenda autem praepositio ex initio capitis, ubi erat: ἢ διὰ πλῆθος τροφῆς, ut sit plena dictio: ἢ διὰ τὸ τῆς σχολῆς καὶ

ἀσχολίας ἀσύμμετρον; Vide Bremium ad Lysiae Orat. Select. p. 3. seq. ad Isocratis Panegy. p. 40. seq. Schaeferum ad Plutarch. Vol. IV. p. 291.

Adiungam statim proxima Dionis, sed emendatiora quam in editionibus leguntur: ἔτι δ' ἐν ποταμοῖς καὶ ἐπὶ κρηνῶν οὐκ εἰκὸς ὅμοια πολλὰ γίνεσθαι τοῖς πρότερον λεγομένοις ὑπὸ τῶν ποιητῶν; πλὴν ἴσως γε οὐ δημοσία οὐδ' ἐν τῷ Φανερῷ, κατ' οἰκίας δὲ που τὰς εὐδαίμονας, κήπων τε καὶ προαστείων πολυτέλεις ἐπαύσεις, ἐν τισὶ νυμφῶσι κατεσκευασμένοις καὶ θαυμαστοῖς ἄλσεσιν, ἅτε οὐ περὶ πενιχρᾶς οὐδὲ πενήτων βασιλέων, οἷας ὑδροφορεῖν τε καὶ παίζειν παρὰ τοῖς ποταμοῖς, ψυχρὰ λουόμενας λουτρὰ, καὶ ἐν αἰγιαλοῖς ἀναπεπταμένοις, ἀλλὰ μακαρίας καὶ μακαρίων γονέων, ἐν βασιλικαῖς καταγωγαῖς ἴδια τὰ βαλανεῖα ἐχούσας, πολὺ κρείττονα καὶ μεγαλοπρεπέστερα τῶν κοινῶν. Ἄλλ' ἴσως γὰρ οὐδὲν ἦττον ἔμελεν ἐκείνῃ τῇ πόλει, παῖδας προσδοκᾶν ἔσομένους, οἷον Ὅμηρος εἴρηκεν Εὐδάρον, υἱὸν Ἐρμού καὶ Πολυδώρας, ὑποκοριζόμενος αὐτοῦ ὀνόματι τὴν γένεσιν, ... πολλοὺς τοὺς τοιοῦτους. In his perpauca inesse arbitror aut nihil, de quo dubitari possit: idque eo magis, postquam pleraque sibi probari significavit mihi per litteras Jacobsius. Qui quod vulgatam lectionem καὶ ἐν ἄλσεσιν ἀναπεπταμένοις, violentius a me esse mutatam censuit, quum scripsi καὶ ἐν αἰγιαλοῖς ἀναπεπταμένοις, aliter ut spero iudicabit, ubi rationes meas penitus cognorit. Nam ego ea vocabula eo facilius existimo permutari potuisse, quod ἄλσεσιν modo praecesserat. Deinde participium ἀναπεπταμένος eam significationem habet, qua nec cum vulgato ἄλσος nec cum eo quod ipsi in mentem venit ἔλος recte consociari possit. Contra idem saepissime adiicitur ei vocabulo, quod a me est repositum: ut a Plutarcho Themist. p. 115, F. ἔστι δὲ τῆς Εὐβοίας τὸ Ἀρτεμίσιον ὑπὲρ τὴν Ἐστίασαν αἰγιαλὸς ἀναπεπταμένος. Lysand. p. 438, C. ἐν αἰγιαλοῖς δυσέρμοις καὶ ἀναπεπταμένοις. Athen. Lib. VIII. p. 358, B. ἐν δὲ τοῖς αἰγιαλοῖς τοῖς κειμένοις πρὸς τὰ πελάγη καὶ λίαν ἀναπεπταμένοις. De verbo ὑποκοριζεσθαι erudita est annotatio Wyttenbachii ad Plutarchi Mor. Vol. VI. p. 229. Nondum tamen pro certo habeo scriptum esse hoc loco a Dione, qui fortasse reliquerat ἐπικρυπτόμενος.

P. 274. ὡς τὰ γε γυναικῶν αὐτῶν σχεδόν τε τῶν ἐλευθέρων καὶ παρθένων ἐφάνη βράδια, καὶ οὐδεὶς πόνος θηρῶντι μετὰ πλοῦτου τσιάνδε θήσαν, οὐδὲ ἐπὶ τὰς πάνυ σεμνάς καὶ σεμνῶν τῶ ὄντι γυναικῶν καὶ θυγατέρας ὅστις ἂν ἴοι σὺν τῇ τοῦ Διὸς μηχανῇ, χρυσὸν μετὰ χειρᾶς φέρον, οὐ μήποτε ἀποτυγχάνοι, ἀλλ' αὐτὰ που τὰ λοιπὰ δηλοῖ παρὰ πολλοῖς γινόμενα. In his sunt levius nonnulla depravata quae sine ullo negotio restitutas, ut

ὡς, σχεδόν τι, ἤη, ἀποτυγχάνη. In ultimis, tui iudicii sit, lector erudite, felix audacia nostra necne fuerit. Correxī: ἀλλ' αὐτά που ταῦτα λοιπά τὰ δὴ καὶ παρὰ πολλοῖς γινόμενα. Contrario fere vitio laborat Musonii locus apud Stobaeum Vol. II. p. 359. ἐμοὶ μὲν δὴ καὶ ἀρεστόν τούτο πάντων τῶν ἐν γεωργίαις ἔργων, ὅτι τῇ ψυχῇ παρέχει σχολὴν πλείονα διανοεῖσθαι τε καὶ ζητεῖν παιδείας ἐχόμενον. Legendum videtur: ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἀριστον τούτο .... διανοεῖσθαι τι καὶ ζητεῖν παιδείας ἐχόμενον.

G E D A N I,

T Y P I S W E D E L I A N I S.